

BÍLÍ BARONĚ

...napsal Jiří Kučera,
ilustrace Petr Urban!

NA HRANICE NIKDY VÍCE

Bílí baroni II.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jiří Kučera

Bílí baroni II. – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JIŘÍ KUČERA
BÍLÍ BARONI
NA HRANICE NIKDY VÍCE

ILUSTRACE PETR URBAN

Svou knihu věnuji
všem vojenským lékařům...

BÍLÍ BARONI

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

© Jiří Kučera, 2019

Illustrations © Petr Urban, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-452-5

ISBN e-knihy 978-80-7597-480-8 (1. zveřejnění, 2019)

Když na to zpětně koukám, fakt nevím, proč jsem šel já – obyčejnej kluk Michal Kunc – na vojenskou medicínu do Hradce, když jsem měl rád spoustu věcí, ale vojnu ne.

Uniformy se mi nelíbily, nesbíral jsem odznaky a nehrál si na vojáky. Při dětských hrách jsem nechtěl být Rus ani partyzán, dokonce ani Vinnetou ne. Nechtěl jsem být ale ani kosmonaut, popelář nebo prezident. Co mi však paměť sahá, chtěl jsem být filozof nebo doktor, ale spíš doktor. Slyšel jsem totiž, že bílý plášť je nad žezlo králů, zatímco filozofové zhusta končí blbě. Jako doktor bych měl navrch nad bližními, kteréžto pomyslení mi velmi konvenovalo.

Má volba vycházela i z otcova prohlášení, že jsem línej a levej na obě ruce, takže musím študovat, abych nechcíp hlady, což se později ukázalo jako hrubě mylná premisa, protože jsa doktorem, makal jsem jako šroub, a ještě ke všemu půl života za půl darma, přičemž jsem neustále slyšel, že bych za to měl být nekonečně vděčný největším lemplům v historii.

Za mé nedětské zájmy mohlo astma, jemuž se tenkrát u nás kulantně říkalo chronická bronchitida. Na vině byl sirnatý vzduch, který

jsme tehdy dýchali na severu Čech všichni. Prostonal jsem celé zimy, a měl jsem tudíž čas přečíst matčinu knihovnu, zvláště když v televizi dávali jen „Školu pokrokových zkušeností“ nebo akční reportáže z budování ropovodu Orenburg, jež mi přišly děsné, ačkoliv jsem jiné pořady nepoznal. Nezaujaly mne ani přímé přenosy ze strhujícího boje o zrno, jimiž jsem rovněž intuitivně zhrdl.

Matka měla jako ředitelka školy knihovnu plnou marxisticko-leninských spisů (které se snad tenkrát fasovaly na metry). Jako bonus tam byly Palackého *Dějiny národu českého*. Číst se nedalo ani jedno!

Filozofem jsem se zprvu chtěl stát proto, abych napsal něco, co by se číst dalo. Při jedné obzvlášť těžké bronchitidě jsem ve dvanácti letech z nudy přečetl Marxův *Kapitál*. Nebudete mi věřit, ale to, co tam ten člověk psal, se mi nezdálo už tenkrát. Nabyl jsem dojmu, že to nemůže fungovat.

Obzvlášť silně mne iritovaly Marxovy abstrakce, vychytrale používané, aby mu teorie štymovaly. Bylo to, jako když se fixluje v kartách. Když se Marxovi něco nehodilo do krámu, prostě to ignoroval, takže mu to nakonec vždycky nějak teoreticky vyšlo – teoreticky ano.

Jenže to je týž princip, jako kdyby fotbalový trenér připravoval taktiku zápasu s tím, že v soupeřově týmu nebude hrát vynikající střední útočník a v bráně stát jejich fenomenální gólman. Pak snadno usoudíme, že nemůžeme prohrát, a s klidem vsadíme balík na vítězství svého týmu. Ve skutečnosti ovšem tihle borci v soupeřově mužstvu hrají, nemluvě o tom, že od poslední jsou na naše hráče pěkně nasraní za sérii zákeřných faulů. Takže v praxi dostaneme kotel a na sázkách proděláme majlant.

Přesně tenhle pocit jsem měl z Marxova *Kapitálu*. Když jsem se na to ptal matky (tenkrát jsem si myslel, že ví všechno), znepokojeně se

na mne podívala a pravila, že jsem na tyhle věci ještě malej a ať si jdu si uklidit pokoj. Záhy jsem pochopil, že matka Marxe nečetla (stejně jako většina funkcionářů strany).

Kdybych tenkrát v knihovně našel Patočku nebo Sartra, mohl se ze mne stát filozof. Ovšem mít v šedesátých letech v knihovně jiné filozofy než Lenina a Marxe znamenalo koledovat si o malér, a to matka nechtěla, protože byla taková doba, a protože byla nejmladší ředitelkou školy v kraji. A po uznání a kariéře touží každý, přičemž na režimu zas tak nesejde.

Mnohem později, když už jsem pobral rozum a začal ho svévolně používat, jsem seznal, že dělnictvo vyzbrojené filozofií prošpikovanou lišáckými abstrakcemi jako ementál dírami nemůže dopadnout dobře. Umínil jsem si tedy, že se nikdy nestanu proletářem. Už proto, abych nemusel nikomu nic diktovat.

Byla taková posraná doba, a proto jsem nemohl jít na normální medicínu, jelikož jsme neměli na úplatek, jenž byl pro přijetí stejně nutný jako maturitní vysvědčení. Iritovalo mne, že prachy na úplatky měli pologramotní vedoucí kovošrotu, řezníci a pinglové, kdežto my ne, přestože byla matka funkcionářkou strany – byť lehce kverulující – a otec aktivně praktikující soustružník.

Rodiče tehdy vystrachali v příbuzenstvu na Slovensku vojenského doktora (který přislíbil protekci) a teta se navíc v lázních sčuchla s lemplovitým majorem v záloze, jenž se prsil konexemi na vojenské královéhradecké medicíně. Rodiče tudíž zvolili cestu nejmenšího odporu, po níž se ovšem nevydali sami, nýbrž na ni zbaběle vyslali mne. Po létech se ukázalo, že oba potenciální přímluvci měli konexe maximálně tak v Narpě při shánění hajzlpapíru.

„Na vojně na tebe dohlídnou, aby ses neflákal po hospodách,“ pravila matka, což byla stejná blbost, jako že jsem levej na obě ruce.

Navíc to od nich bylo farizejské, protože jestli mne někdo vedl k domácím pracím, lásce k vlasti a pití, byla to rodina. Obzvlášť pak otcova volyňská část naší rodiny si bez kalíšku vodky neuměla život představit, i když bratři Slováci ze strany matčiny uměli vzít za fľašu borovičky taky pěkně.

Na vojenskou medicínu jsem se dostal bez protekce, přestože můj výkon z fyziky byl tristní a tělocvik přímo komický. V té době se však hodně koukalo na příslušnost ke straně a já ve straně byl.

Do partajního lůna jsem byl zavlečen ještě na střední, což byl trest za vyznamenání u maturity. Gympl totiž potřeboval splnit kontingent kandidátů strany z řad studentů, aby se neřeklo, že do tý protekční partaje berou jen blbý policajty a vychcaný netáhla, co chtějí povýšit na mistra ve fabrice na mucholapky.

Myslím však, že jako nebezpečně štouraví inteligenti jsme skalním komunistům lezli v jejich petrifikovaný partaji na nervy, protože jsme měli pořád nějaký naivní dotazy, jako proč se u nás pořádají pompézní oslavy VŘSR, když nejsou prachy na umělý ledviny pro dělníky, nýbrž jen pro zasloužilé členy strany, zatímco ostatní jsou odsouzeni k pomalému chcípání a ještě musí poslouchat, jak na prvním místě našeho snažení je člověk. Nebo proč se na Západě už dvacet let dělají bypassy a transplantace srdce, zatímco u nás si doktoři dávají stupidní závazky, že si kupříkladu vezmou do socialistické péče zanedbanou zeleň ve špitále (místo aby o víkendu hráli golf a za prachy farmaceutických firem se opíjeli na lékařském kongresu jako všichni slušní lékaři na Západě a o zeleň se starali dělníci, kteří jsou placeni líp než doktoři).

Taky jsme chtěli neukázněně cestovat do kapitalistické ciziny, nebo aspoň do Jugoslávie, což simplexní skalní soudruzi nepobírali, protože

do chřtánu kapitalistické hydry chce přece jen hazardér, jenž riskuje, že ho v Německu hladem šílení nezaměstnaní snědí s eintopfem!

Od kolébky jsme slýchali, že vidíme a dýcháme díky straně, že se máme tak, jak se máme, rovněž díky straně (což byla ovšem bohužel naprostá pravda) a že voda teče dolů jen díky Sovětskému svazu, takže v nás zákonitě zakořenil iracionální, nicméně mohutný pocit vděku.

Se vstupem do KSČ jsem tudíž neměl žádný morální problém. Vágní historky o jakési Horákové (která se mi navíc v dětství pletla s chytrou horákyňí), vraždách duchovních a rozkulačování se k naší generaci totiž donesly pouze formou hospodské ústní slovesnosti.

Když mi bylo tedy ředitelem gymnázia naznačeno a poté mojí matinkou explicitně řečeno na plnou hubu, že pokud odmítnu stranickou kandidaturu, mohu se s medicínou rozloučit, bylo vymalováno – už jsem tam byl a stal jsem se předvojem jako v té době spousta naivních lidí!

V prváku na vojenské medicíně se mne pak zmocnil fanatický politruk Šourek, pro své charakteristické fyziognomické a povahové vlastnosti všeobecně posluchači nazývaný „Ušatá píča“, který se ze mne snažil v ideologické výhni nekonečných schůzí a marxistickoleninské přípravy ukout pevného svazáckého a posléze i stranického funkcionáře. Dlužno konstatovat, že výše uvedenou výheň jsme ochlazovali pivem tak vydatně, že se mu to nepovedlo nejen u mne, ale prakticky u žádného z posluchačů, zvaných řepy z JEPu, z nichž systém do konce studia udělal trestuhodně laxní straníky (vesele inklinující k buržoazním manýrům).

U některých naivních kolegů se sice lehká bolševická konverze objevila, ale jen v náznacích. Jakmile totiž někdo začal jevit známky

přílišné uvědomělosti, dostalo se mu od ostatních takové míry šířivé ostrakizující kritiky, že se raději rychle vrátil zpět na naši pivní nihilistickou úroveň, jež byla charakterizována nenávisí ke všemu stupidnímu, khaki, direktivnímu a oficiálnímu – prostě ke všemu vojenskému a socialistickému, což bylo u budoucích vojenských lékařů – přiznejme si – docela na pováženou. Bylo to stejné, jako kdyby se skandinávskému rybáři eklovaly ryby.

Už samotný dlouhý a krkolomný název VLVDÚ JEP – Vojenský lékařský výzkumný a doškolovací ústav Jana Evangelisty Purkyně (jemuž se stejně říkalo jen vojenská medina nebo ústav) –, nositel Řádu práce, dával tušit, že studium na něm bude náročné – což bylo – především na játra.

Náčelník ústavu generál profesor Vaňásek na začátku studia nostalgicky vzpomenu, že studium medicíny již není, co bývalo, neboť dopracovat se v minulosti k doktorátu znamenalo přeplavat především moře piva. Abychom uznávanému šéfovi udělali radost, pilně jsme tradici obnovovali, což se nám podařilo natolik, že řada absolventů na to dojela, takže náčelník ústavu mohl být, myslím, spokojený. Kupříkladu takový Míša Krejčí se na alkoholickém poli snažil po vzoru kamikaze splnit přání profesora do té míry, až nakonec vinou chlastu skončil jako výše zmínění japonští idioti.

Podplukovník Šourek byl debil a vypravěč tklivých příběhů z naší revoluční historie. Svou tupostí dokázal udělat estrádu i z lidické tragédie. Tím, že jsem se jeho neschopnosti vyžvejknout se smál, až jsem na onom památném politickém školení mužstva spadl ze židle a připomocil se smíchy, jsem mu dal proti sobě do ruky trumf, jímž mne držel v šachu a přinutil vzít funkci předsedy stranické organizace ročníku, kteréžto ambice jsem původně vůbec neměl. Chtěl jsem

pouze vystudovat medicínu a vystřídat co nejlíc sexuálních partne-
rek, aniž se zanesu dalšími aktivitami.

Některé návrhy se však neodmítají (o čemž by vám víc pověděl don Vito Corleone ze stejnojmenné vesničky na Sicílii a tohle byl v globálu tentýž systém). Stranická funkce mi však nebránila opíjet se dál s kamarády, zdrhat při bojové pohotovosti v zakázaném civilu nejen z kasáren, ale i z posádky, a vůbec neustále dělat věci, jež byly na štíru nejen se socialistickou morálkou, ale většinou i s trestním zákoníkem, na což jsem byl tehdy i po letech patřičně hrdý.

Pro kluky z ročníku jsem naštěstí nikdy nebyl stranickým bossem, nýbrž kamarádem z mokré čtvrti – Míšou Kuncem, na něhož byl spoleh, když bylo třeba vypíglovat nějaký průser. Jako tenkrát, když se Vráb s Vernerem zpili tak, že v náhlém pohnutí mysli počmárali na novém intru chodbu hákovými kříži. Tehdy jsem se projevil jako špatný předseda, neboť jsem je neudal – jak jsem měl v popisu stranické práce, ale profiloval jsem se jako „falešný kamarád“ a zručný malíř pokojů, neboť jsme s kamarádem Igorem Kéglem místo posilujícího spánku celou noc malovali chodbu, abychom odporné svastiky zakryli. Za odměnu mne kamarádi považovali za fajn kluka, což se dozajista povedlo málokterému stranickému funkcionáři.

Vzhledem k tomu, že jsem neměl strýčka na generálním štábu a coby straník jsem stál taky za pendrek, nemohl jsem očekávat, že bych někdy v budoucnu mohl jako lékař pracovat v některé z vyhlášených vojenských nemocnic.

Každý nemocný civilista měl štěstí, když se do vojenského špitálu dostal. Vysoká úroveň vojenských nemocnic byla ovšem dána tím, že vojenský felčar si teplého fleku ve špitále považoval a pracoval tak, aby nikoho z vrchnosti nenapadlo převelet jej zpět k motostřelecké-

mu útvaru v Uhlířských Janovicích či do jiného zeleného pekla, odkud se šťastlivci podařilo vydrápat a kam se nechtěl vrátit, ani kdyby si měl amputovat nohu v kyčli.

Ve vojenské nemocnici byly krásné mladé sestřičky, zatímco na ošetrovnách vojenských útvarů se vyskytovali pouze poďobaní líní zdravotníci, které si většinou chudák náčelník zdravotnické služby musel vyškolit z řezníků, asfaltérů a jiných proletářů, myslících jen na to, jak vychlastat líh z nedotknutelných zásob a proflákat vojnu s minimem pracovního nasazení.

Stávalo se – podobně jako v base –, že se lídrem ošetrovny stal největší gauner zdravotník, který nakonec buzeroval i samotného vojenského doktora. K tomuto jevu docházelo, když vojenský lékař byl intelektuál, patřící spíš na kliniku k mikroskopu, kde by vedl randomizovanou dvojité zaslepenou studii, než aby měl na krku zlotřilé zdravotníky (obligátně šmelící s léky), prochlastaný, leč marxisticko-leninsky zocelený důstojnický sbor a mančaft se šedesáti procenty morgošů a recidivistů (jak tomu běžně bývalo třeba v Boru u Tachova).

Poměry u útvarů a na ošetrovnách, jež měly být naším doživotním působištěm, byly strašlivé. Bylo zarážející, že jsme se to dozvěděli až během studia, a to jen šeptandou od útvarových lékařů, kteří se do rodného ústavu sjížděli resocializovat na občasná školení.

Vojenští náboráři nám tento detail ohleduplně opomněli sdělit. Nebylo divu, že jsme se pak na vojně cítili jako v pasti, což umocnil fakt, že nám byl desetiletý závazek během studia lstivě změněn na trvalý. Jen se tomu neříkalo doživotní nucené práce (což by bylo bývalo naprosto přesné), nýbrž eufemisticky „nový zákon“ (jenž byl ovšem pěkně nekřesťanský), ale bylo to nemlich to samé.

Důvodem byla skutečnost, že jakmile si vojenský lékař odkroutil desetiletý závazek, prchal do civilu, až se mu páčila kůže na patách, přičemž se mu vize doživotní práce na zapadlém venkovském obvodě zdála být procházkou růžovou zahradou. Tak došlo k tomu, že armádě jaksí začali chybět doktoři, kteří houfně dezertovali do socialistického civilu (jejž paradoxně vnímali jako ráj na zemi), místo aby nadále setrvali pod křídly matičky vojny a medili si na zimních cvičeních na Doupově nebo si vážili toho, že si na raketových střelnicích v Kazachstánu vyhřejí klouby a zdarma se seznámí s mnoha druhy štírů, jedovatých hadů, o místních stranických funkcionářích, loudících cigaretový a toaletní papír, ani nemluvě.

Vojenští lékaři totiž odjakživa anarchisticky tíhli k operačním sálům a odborným ambulancím. Dělali raději lumbální punkce než konspekty z Lenina, dávali přednost bílému plášti před maskáči, a vůbec se celkově projevovali spíš jako změkčilí buržoazní intelektuálové než hrdí obránci socialistické vlasti. To politrukům (kteří měli v armádě nad lékaři neomezenou moc i mnohonásobnou početní převahu) brázdilo jejich osvícená čela a zanechávalo hluboké vrásky. Byli si totiž setsakramentsky dobře vědomi, že se bez těch zsranejch doktorů neobejdou – ač by strašně rádi.

Zánět hemoroidů však kupodivu mohl postihnout i řiť náčelníka pro věci politické, jakkoliv studoval v Moskvě. Když pak takový plukovník s akutní hemoroidální atakou nebyl schopen jet do vojenského špitálu ani ve své pohodlné služební volze a u útvaru nebyl vojenský lékař, musel vzít funkcionář zavděk civilním praktikem. Zde však byl v čekárně pouze řadovým čekajícím pacošem, aniž mu kdokoliv z dělnické lůzy dal přednost (jako by nikdo neviděl blyštivé epolety, získané za tisíce hodin plodně prosezených na stranických aktivech pluku).

Rovněž tak civilní lékař přistupoval k frustrovanému plukovníkovi jako k obyčejnému smrtelníkovi a ještě koukal, jestli nekápne flaška. Ke všemu nemohl civilního obvodáka postavit do haptáku jako útvarového doktora poručíčka, jak byl zvyklý. Bylo tedy jenom správné, že armáda zatrhlá těm zatraceným felčarům úprk do civilu, když už vyštudovali za armádní prachy (zde se takový plukovník zpravidla rozčílil, jako by ty peníze vydělal o víkendech s ostatními politruky a nepocházely z daní skutečně pracujících lidí).

S přihlédnutím k těmto skutečnostem, o nichž jsem před vstupem na ústav neměl tušení, jsem v polovině studia raději změnil dres a přestoupil k Vojskům ministerstva vnitra – konkrétně k Pohraniční stráž. Bláhově jsem se totiž domníval, že od vnitra půjde snáz prchnout do civilu.

Draftoval nás tehdy náčelník zdravotnické služby PS major doktor Jonas, který oslovil několik posluchačů z našeho ročníku, mezi nimiž jsem shodou okolností byl i já.

Za nabídku k přestupu jsem vděčil kádrovému posudku, který jsem měl díky rodičům socialisticky ukázkový, neboť se nám úspěšně dařilo zatloukat, že část vzdálené rodiny jsou baptisté, z nichž někteří emigrovali po osmašedesátém do Kanady, odkud nám provokativně posílali každé Vánoce přání božího požehnání. Má ateistická matka to špatně nesla a říkala: „Že se na to ti pánbíčkáři radši nevyserou, ještě se kvůli nim kluk nedostane na školu.“

Myslím, že matku nepobuřovalo ani tak nabádání k čistému životu v Kristu jako přiložené fotografie luxusního domu a dvou aut, na něž se v Kanadě příbuzní zmohli (z pohledu socialistického člověka) v neuvěřitelně krátkém čase.

Rovněž jsme konspirativně tutlali existenci vzdáleného bratránka z Teplé, který upřednostnil kněžskou dráhu před budováním rozvi-

nuté socialistické společnosti, což svědčilo o tom, že neměl dobrou povahu. Navíc asi dost lpěl na rodinných vazbách, protože občas napsal, že by se na nás rád přijel podívat. Matka z toho byla na mrtvici a zvažovala přestěhování do brdských lesů.

Máti byla kariéerně nejmladší ředitelkou školy v kraji a partajní funkcionářkou, ovšem z aktivů se vracívala se slovy: „Nechápu, jak je možný, že tenhle bordel ještě funguje,“ což v mé mladé duši vyvolávalo bohapustý zmatek. Pouštěl jsem to však z hlavy, protože jinocha v období stoupající hladiny testosteronu zajímá kytara a obsah dívčích podprsenek (ten především) a já nebyl v tomto směru výjimkou, protože jsem v sobě měl nepochybně víc testosteronu než proletářského internacionalismu.

Otec byl veselý, pracovitý člověk, který měl rád společnost a kořalku. U soustruhu podával takové pracovní výkony, že kvůli němu neustále zpevňovali normy, za což ho spolupracovníci upřímně nenáviděli. Jeden rok dokonce získal titul nejlepšího pracovníka ve strojírenství. Byl odměněn diplomem podepsaným předsedou vlády Štrougalem, novými montérkami a velkou retušovanou fotografií u vchodu do fabriky, na níž vypadal jako debil na kortikoidech. Bylo mu to lhotejné, protože mu nešlo o vnější efekty, nýbrž o prachy. Když ještě uvážíme, že svého prvního banderovce zabil za války na Volyni ve dvanácti letech, kde také občas brigádně pohřbíval postřílené Židy do masových hrobů a zaháněl toulavé psy tahající z lesa lidské končetiny až na práh jejich stavení, je jasné, že ho nějaká zmršená fotka u vrátnice nemohla rozházet.

Kádrový posudek jsem měl tedy skvělý, takže nebylo divu, že mi Pohraniční stráž hodila lano. Vzal jsem v potaz, že vybavení jejich ošetřoven bylo nesrovnatelně lepší než u armády, a když se major

doktor Jonas ještě vytasil s reálnou šancí na pozdější práci v Ústřední vojenské nemocnici ministerstva vnitra, kde se léčili echt prominenti a kde byly k dispozici léky a přístroje, o nichž se mohlo pracujícím jen zdát, nebylo divu, že jsem převlékl dres.

Nadšeně jsem odložil kousavou armádní bundokošili s dlouhým rukávem a vakovité kalhoty a oblékl uniformu PS, ušitou z příjemných materiálů, a okamžitě se začal armádním kamarádům posmívat pro jejich pytlodní vzhled. Imponovala mi i revoluční možnost volit si oblečení podle aktuálního počasí. Dosud jsme byli zcela v moci velitele posádky, který poroučel větru a dešti tím, že určoval, kdy začalo léto a je možno odložit vojenský kabát s chlupatým límcem, v němž jsme se jinak pařili, i když venku bylo dvacet pět stupňů a slunce pralo jako ve Středomoří.

Často se potom stávalo, že jsme s kamarádem Igorem Kéglem a několika dalšími „šťastlivci“ šli v teplý jarní den přes Bono publico v lehké bundokošili s krátkým rukávem, zatímco kolegové armáďáci byli zapečení v teplých pláštích, vděční ovšem i za to, že jim velitel školního praporu plukovník Grund odpustil huňatou ušanku, kterou by on sám nejrady nosil celý rok včetně rekreace ve Varně.

Když nás major Jonas lámal k PS, neopomněl zdůraznit, že vojska Pohraniční stráže nejezdí na cvičení, neboť střeží hranici, a tudíž se nehnou z fleku. (Bystře jsem pochopil, že kdyby kupříkladu domažličtí strážci hranic odjeli na týden na Doupov, západní Čechy by se do oběda vylidnily, zatímco imigrační úřad v Horní Falci by měl hlavu ve větším pejru, než když jsme po válce vyháněli zákeřné německé děti a stařečky.)

Dále péesácký šéfarzt uvedl, že na brigádních ošetřovnách se vyskytují nejen zdravotáci, ale i sestřičky, a zdůraznil, že později mezi námi

bude vnitro vybírat lékaře pro naše zahraniční ambasády. Především vzhledem k této šokující informaci jsem neváhal a přestup k PS podepsal s triumfálním pocitem slepého kuřete, naleznuvšího tučné zrno.

Cestování bylo totiž něco tak exkluzivního, že šťastlivec, který dostal devizový příslib a navštívil dvakrát za život Jugoslávii, se již mohl považovat za weltmana.

Pokud bych si mohl svobodně vybrat (což byla tehdy naprosto teoretická, až kontrarevoluční představa), chtěl bych být lékařem na zaoceánské lodi, plavit se po světě a poznávat exotické ženy a nápoje. Jenže tehdy snad bylo snazší stát se letcem-kosmonautem. Moje v podvědomí zasutá touha po cestování, exhumovaná konkrétním Jonasovým příslibem práce v zahraničí, byla argumentem, který má dobrodružná romantická duše nemohla oslyšet.

Dlouho jsem pak žil ve značné euforii, neboť jsem si doopravdy myslel, že jsem s těma péesákama udělal životní terno. Mé nadšení však značně utrpělo útlakovou stáží u brigády PS v Budějovicích, jež proběhla v tak nemedicínsky bizarním duchu, že po ní jsem si již svým rozhodnutím změnit se v péesáka nebyl tak úplně jistý.

Tamní náčelník zdravotnické služby nás tehdy tahal po putykách a exhiboval ve výdrži v pití (jež byla ovšem monumentální). Rovněž demonstroval své dlouhé prsty při zásobování vlivných spoluobčanů nedostatkovým zbožím a léky, které získával podloudnými kanály z Rakouska. Přiznám se, že na jednu stranu mi to zvráceně imponovalo, protože náčelník Felcan si ze šmeliny dokázal udělat slušně prosperující soukromou živnost, a to přímo pod hlavičkou ministerstva vnitra. Na druhou stranu jsem měl mlhavý pocit, že pohraniční složky by právě takovým přeshraničním aktivitám měly bránit, čímž dostaly mé představy o PS první vážný šrám.

Spolustážisté byli ovšem náčelníkem uneseni, protože vojenských lékařů byla spousta, ale pornografické časopisy dokázal sehnat jen málokdo. Já jsem však zneklidněl, protože jsem seznal, že lékař u PS je v první řadě oficír, od něhož se očekává především plnění náročných úkolů při ostraze státní hranice, jež však mají pohříchu s medicínou společného jen pramálo. Nepochybně bylo známkou moci a velikášství PS, že si mohla dovolit držet houf doktorů medicíny k tomu, aby kontrolovali, zda mají vojáčky na pohraničních rotách suché kanady, zda nejsou posrané hajzly a zda nejsou děravé sítě proti mouchám na oknech v kuchyni, což mělo z jejich činnosti k medicíně asi tak nejbliž.

Byl jsem však mladicky entuziastický, takže jsem věřil, že silou své nevšední osobnosti dokážu na budoucím působišti zavedený stav změnit a prosadit, aby se lékař věnoval především léčení lidí a aktivitám s tím spojeným, jako jsou stáže v nemocnici a účast na odborných školeních, neboť jsem se bláhově a nevyzrále domníval, že jsem studoval právě proto.

Přiznám se, že jsem to v téhle době příliš neřešil, protože jsem poznal dívku, která z mé mysli dočasně vytěsnila nejen medicínu. Jedinou možností, jak tento stav změnit, bylo požádat ji o ruku, což jsem po vleklé tříměsíční známosti učinil.

Má krásná žena Vanda mne musela hluboce milovat, neboť souhlasila, že si mne vezme i za cenu, že opustí místo odborné asistentky na farmaceutické fakultě, jemuž obětovala i pel své politické nevinosti, neboť aby jej dostala, byla vstoupena do strany.

Vanda jistě tušila, že Hradcem neprochází ani kratičkový kousek hranice, takže nebyla ani teoretická naděje, že bych zde mohl zůstat sloužit. Musela naopak dobře vědět, že hranice se vyskytují přede-

vším v nehostinném a vzdáleném pohraničí, které z duše nesnášela, protože sama s nadlidským úsilím prchla ze šumavských slatin a šla do Hradce právě proto, aby nemusela žít na nějakém Vystrkově.

Přes to všechno si mne má krásná, chytrá a laskavá manželka vzala a nyní se mnou nezadržitelně směřovala zpět do západních pohraničních hvozďů, kam jsem měl nastoupit k některému z útvarů Pohraniční stráže. To ovšem až po kolečku ve Vojenské nemocnici v Plzni, což bylo moc dobře, protože přímý přechod z Hradce do Nýrska nebo Plané (o Aši ani nemluvě) bychom taky nemuseli kulturně přežít.

*

Nyní jsme stáli s Igorem Kéglem, mým alter egem, s nímž jsme společně proválčili šest let studia, před vojenským špitálem v Plzni, kam jsme dnes měli nastoupit s dalšími kolegy z ročníku na postgraduální kolečko po odděleních. Tady nám bylo dáno konečně přičuchnout k praxi a nemít jen hlavy napěchované teoretickými znalostmi, z nichž naprostou většinu jsme mohli klidně hned zapomenout, neboť v socialistickém zdravotnictví bez fibroskopů a sonografií byly k ničemu.

Kamarád Igor byl samorost. Od puberty se životem protloukal jen s matkou, protože tatínka zbil a vyhodil z baráku ještě před ukončením devítiletky. Igorův otec měl totiž nezřízenou zálibu v komunistické ideologii a alkoholu, což by u něj jako nomenklaturního kádra nemuselo být nutně na závadu, ale problém spočíval v tom, že jak si cucnul, mydlil manželku hlava nehlava, což Igor těžce nesl, neboť maminku miloval.

Dosud útlý hoch proto začal intenzivně posilovat a stal se brzy vzpěračským šampionem. Igor se věnoval vrcholovému vzpírání ne proto, aby tužil tělo nebo reprezentoval socialistickou vlast, ale aby mohl nabančit fotrovi, což lze v historii sportu považovat za motivaci zcela ojedinělou.

Jedné noci se tatík opilec opět vrátil z nějakého stranického jamboree ideologicky zpevněný, ale rovněž řádně alkoholově rozjuchaný, a hned že seřeže maminku, aby se mu dobře spalo. Jenže tentokrát dostaly události jiný spád. Jakmile zhovadilý soudruh vztáhl na choť ruku, byl to on, kdo byl ke svému překvapení bit jako žito a vykopán z bytu.

Následně za ním letěly kufry s několika svršky, mnoha medailemi a sebranými Leninovými spisy, které mu dopadly na hlavu a přivodily těžký otřes mozku. Igor ještě tatíkovi pohrozil, že pokud bude dělat vlny, práskne ho na partajním sekretariátu, načež dal zpustlý otec pokoj a konečně zmizel z jejich života. Igor, nepoučen, kam vede věčné schůzování u vodky, vstoupil v osmnácti letech do komunistické strany podobným stylem jako já, jen jeho poměr k partaji byl znatelně upřímnější než u mne – cynické oportunistické obludy. To však neznamenal, že by byl fanatickým stoupencem komunistické ideologie. Spíš všechno kritizoval, poučoval, do všeho blbě kecal a jinak prudil. V padesátých letech by byl pro svou nevymáchanou hubu nepochybně označen za úchylkáře, revizionistu nebo přímo trockistu a odsunut někam, kde se těžil uran pro mírové účely do sovětských jaderných hlavic. Po otci zbyla Igorovi maminka a kladný vztah k vodce.

Bylo moc dobře, že se bolševická aktivita u Igora posunula tímto směrem, takže mi nedalo moc práce ho přesvědčit, že on jako mís-

topředseda a já jako předseda partaje ročníku učiníme pro mezinárodní dělnické hnutí, stranu a spolužáky samotné nejlíp, když kupříkladu stupidně infantilní soutěž „Za rudým praporem“ uděláme každoročně jen na papíře a budeme se raději učit. I když je zase pravda, že tak se budoucí lékaři nedozvěděli, kolik kubíků zeminy přemístili budovatelé Bajkalsko-amurské magistrály, případně o kolik sobů pečují pracovníci kamčatského kolchozu Maxim Gorkij v sibiřské části SSSR. Ačkoliv popravdě jsem se nedomníval, že by tím byl jejich lékařský diplom méně hodnotný nebo jim tato neznalost nějak zvlášť vadila při operaci zaníceného apendixu. Politické oddělení našeho ústavu mělo na věc pochopitelně jiný názor, ale nám se dařilo politruky úspěšně vodit celých šest let za nos.

Politické oddělení vůbec podnikalo takové kroky, že nebýt několika myslících lékařů ve vedení, náš ústav by se změnil ve vysokou politickou školu s okrajovým zaměřením na zdravotvědu. Velkým štěstím bylo, že značnou část důstojnického sboru tvořili lékaři, které mnohem více zajímaly anglosaské monografie o poruchách krvetvorby než vědecký komunismus, což politrukům činilo nemalé starosti. Na druhou stranu vojenští vědci pod taktovkou sovětských poradců vařili na oddělení vojenské toxikologie hluboko pod zemí takové dreky, že kdyby to světoví mírotvorci tušili, měli by sakra špatné spaní a Husajnov chemický Alí by zezelenal závistí.

*

Před bránou plzeňského vojenského špitálu se shromáždil hlouček mladých vojenských lékařů, jehož jednolitou khaki zeleň jsme s Igorem narušovali brčálově zelenými péesáckými brigádýrkami,

jejichž návrhář musel být barvoslepý nebo jel v LSD, případně se domníval, že v pohraničí panuje věčné jaro.

Šest let společného studia mezi námi vytvořilo pouto kamarádké soudržnosti, jež vzniká vždycky v extrémních podmínkách. A naše studijní podmínky extrémní opravdu byly, o čemž svědčila „úmrtnost“, protože do Karolína se nás propila pouhá slabá polovina. Ovšem to, co se probojovalo k promoci, byly už jen „samý silný kusy“, jak trefně podotkl velitel našeho ročníku podplukovník Hora, jenž byl díkybohu ještě horším vojákem než my, protože když z kantora udělají paragrafem lampasáka proti jeho vůli, jinak to dopadnout nemůže.

Prošli jsme kolem dozorcího vojína, jenž se neobtěžoval salutováním, což nás ani trochu nepobouřilo. Popravdě nám to bylo úplně fuk, protože sami jsme byli všechno, jen ne vojáci.

Kráčeli jsme asfaltovými chodníky mezi pavilony k velitelství, kde jsme se měli hlásit u náčelníka nemocnice. Právě nás míjel nějaký plukovník, kterému jsme ledabyly mávli na pozdrav, což by nemohl považovat za salutování ani Švejka. Nižší hodnosti nám nestály za pohled a jejich nositelé ani neprudili, když viděli na našich klopách kalichy s hadem – výsostné insignie vojenských lékařů, neboť věděli, že bychom z nich měli leda prdel.

Tedy tyto distinkce měli kolegové. Já s Igorem, kteří jsme oba přešaltovali k Pohraniční strážce, jsme byli bohužel v tomto směru zglajšaltováni odznakem s čubí hlavou s ostatními péesáckými oficíry (neboť tito nesnesli, považující se komicky za elitu ozbrojených složek, a národa vůbec, aby se někdo elitářsky vyčleňoval). Ztráty doktorských označení jsem litoval, protože k PS jsem měl vztah jako člověk letící k cíli oklikou, a ještě ke všemu v ušmudlané turistické

třídě, přičemž lidé kolem jsou děsní. On však doufá, že to nějak vydrží, hlavně aby to, probůh, netrvalo dlouho.

Náčelník nemocnice plukovník Sulan představoval bezmála dva metry robustní autority. Přijetí bylo krátké a věčné. Většinu z nás znal ze stáží po čtvrtáku a šestáku, kdy jsme se připravovali na státnice. Na ně jsme si pak jen „odskočili“ do Hradce, abychom se kromě zkoušky především opět poveselili s kamarády v oblíbené putyce v Přední Třebši, což byla hospoda, kde vystudovalo nejspíš nejvíc doktorů na světě.

Náčelník nám rozdal rozpis naší cirkulace po odděleních.

„Chci vám říci jedno,“ podotkl před odchodem a blýskl na nás plukovnickou pleší, „s čerstvým diplomem jste nabití znalostmi, ale u lůžka jste elévové, tak nebuďte namyšlení a nevytahujte se na starší doktory, protože jsou to špičky ve svém oboru a poslali by vás brzo do prdele.“

Scházel jsem s ostatními do suterénu k výtahům, abychom vyjeli do šatny v půdní nástavbě nad internou (dostali jsme od výtahu klíč, což znamenalo přijetí do špitálního klubu), když jsme náhle uslyšeli dusot pádících nohou, smích a podivné volání „kožkááá! kožkááá!“

Právě jsem zavíral dveře výtahu, když je rozrazil udýchaný voják základní služby s vozíkem zaklopeným plechovým krytem, připomínajícím pozinkovanou vanu. Byl to jeden ze základáků, kteří měli kliku, že si kroutili vojnu v zabezpečovací četě nemocnice, kde fungovali jako děvečky pro všechno, ale proti takovému útvaru v Kynšperku to byl učiněný ráj na zemi.

„Můžeš mi, ty vole, říct, co je to za rallye?“ osopil se na něj Igor.

„To můžu,“ odpověděl voják v bílém plášti se smíchem, „právě volali, že na interně někdo exnul, a my vždycky závodíme, kdo suterénem první doběhne pro vozejk, protože vítěz ‚kožku‘ veze do már-

nice a má za ni dvacíáše. Je pech, že tady leží samí základáci a oficiři a jen málo staroušů, a tudíž je i málo kožek. Ale tuten tejden se daří, protože už jsem měl kožky dvě.“

Chechtali jsme se tomu, ještě když jsme se nahoře v šatně převlékali do bílého. „Ještěže to nevidí pozůstalí,“ smál se Radek Švarc a mhouřil přitom úzké štěrbinou očí, „protože by je z toho klepla pepka a ty kokoti základácký by měli radost, protože by byla fůra kožek najednou.“

O půdní šatnu jsme se dělili se staršími postgraduály a mediky, s nimiž jsme se znali z ústavu. Vzhledem k tomu, že místo postgraduální stáže určovalo ještě naše studijní oddělení, nebyl problém dostat se tam, kam člověk potřeboval. Skutečná legrace – takzvaný trh s otroky – nastane až za dva roky, kdy se do úvéenky sjedou všichni mladí vojenští doktoři končící kolečko, aby si vyslechli ortel, k jakému vojenskému útvaru nastoupí. Protože řekněme si na rovinu: on byl trošičku rozdíl, jestli člověk nastoupil k útvaru v Plzni na Borech, odkud to bylo do vojenského špitálu pár kroků a kam se mohl vojenský doktůrek přijít obden ohřát do empatického doktorského prostředí, nebo zda byl odsouzen k prožití života u odloučeného protiletectvého útvaru na Kříženci u Plané na Tachovsku, což byla prdel, v níž nebyla ani hospoda. Zdejší lišky tady nedávaly dobrou noc, nýbrž se ze samého strachu sdružovaly do odborové organizace.

Jedinou adekvátní reakcí na takové umístění bylo prohnat si kuli hlavou. To se také občas dělo, ale daleko častěji se takový nešťastník, který kdysi snil o operacích mozku, prostě a jednoduše uchlastal rumem k smrti...

„Kam to máš, vole?“ zeptal jsem se Igora, na kterém oddělení začíná svou nadějnou lékařskou kariéru.

„Těšila se na vdavky, dočkala se kapavky,“ pronesl lakonicky, z čehož jsem seznal, že bude na dermatovenerologii měsíc vědecky zírat do zanícených močových rour, odkud bude promiskuitním obráncům socialistické vlasti odebírat materiál na mikrobiologickou kultivaci a patlat vojáčky všemi možnými barevnými srágorami, čímž se armáda snažila napravit příšerné hygienické podmínky u většiny vojenských útvarů.

„Když jsem byl na stáži ve vojenském špitálu v Brně,“ začal vyprávět Igor další ze svých šílených historek, „propukla u útvaru epidemie kapavky. Furt se ale nemohlo přijít na to, jak se vojáci mohli v takovém počtu nakazit, až se zjistilo, že v místě působí postarší sexuální údernice – říkalo se jí matka pluku, která dávala v době žoldu vojákům přes plot. Naštelovala se vždycky zádí k vohradě a držela. Bylo neuvěřitelné, kolik jich stihla za den vojet a taky nakazit. Jo, jo, není nad čistou lásku,“ zakončil Igor filozoficky.

„A tobě bylo líto, že ti taky nedala, viď,“ dobíral si ho Vláda Šanda, sympatický klidás z našeho ročníku.

„Hlupáku,“ odušil Igor, „urostlej hraničář nemá nikdy vo baby nouzi a zkušeněj vobšourník ví, že každá dá; ne vždycky a ne každému, ale dá. Pokud to ovšem není kurva zasraná, která dá každému, jenom mně ne!“

„Urostlej hraničář problém nemá,“ smál se Šandour. „To ty ale nejsi, protože v mundúru vypadáš jako glóbus Boubína.“

„Začínám půlrokem na interně,“ skočil jsem raději do řeči Igorovi, s nímž mne pojilo pouto študáckého kamarádství, okořeněné tisícem neuvěřitelných situací, jimiž jsme během studia prošli, a kdybychom do prázdného bazénu nalili všechen námi vypitý chlast, nepřepřelal by ho ani Fanda Venclovský, jak jednou kdosi trefně konstatoval.

„Na interně?“ zbystril Bohouš Novák, zvaný Andulka, „tam prej dělá náčelníka děsnej borec, kapacita – nějaký doktor Janko Vích.“

Musel jsem se smát. Prej doktor Vích. Bylo mi jasné, že Andulka musel narazit na vtipálka, který se chtěl pobavit tím, jak zase někdo bude lítat po špitále a shánět náčelníka Janka Vícha, jak se stávalo nováčkům, kteří nevěděli, že náčelníkem interny je plukovník doktor Jankových. Řekl jsem to Andulákovi, kterému se orosilo čelo a začal nadávat na pitomce, který si ho chtěl vychutnat.

„Ještěže nastupuju na chíru, jinak bych se fakt sháněl po Víchovi, a až bych ho našel, tak by mi nejspíš dal do držky.“

„Který dobračisko ti to nakukalo, Anduláku,“ ptal jsem se zájmem, neboť smysl pro humor je dar, jímž není obdařen každý, takže jsem toho dárce srandy chtěl poznat.

„No, kdo asi, kurva?! Milan Halíř, ta svině!“ držkoval Andulák a rozhlížel se po zaplněné šatně, jestli se Milan neukrývá ve změti přepážek a skříní.

„Halíř šel na ubytovnu kompletovat destilační kolonu,“ pravil Igor a zamořil podkroví dýmem z fajfky, „říkal, že už na to konečně káp, takže až prožene denaturák novým aparátem, bude to delikátní likér, ktorej bude smrdět benzínem jenom maloučko,“ smál se.

Bohouš Novák (vulgo Andulka) byl figura k pohledání. Vychrtlý kluk s patkou tmavých vlasů, který buď kouřil, nebo spal, případně obojí. U piva jsme vždycky dávali k dobru historku, jak si Andulka, který dokázal usnout během deseti vteřin v jakékoliv pozici, klimbnul na přednášce a skoro si vypíchl oko o propisku, kterou držel v ruce. Měsíc potom chodil se zalepeným okem na kontroly na oční kliniku jako astenická parodie na Jana Žižku.

Kromě spánku a nikotinu lnul Andulák k drobnému ptactvu, takže jakmile jsme v Hradci opustili neútluné ratejny Vrbenského kasáren (kam jsme byli v prváku sadisticky deponováni díky posedlosti ministra obrany Dzúra vojenským prostředím) a přestěhovali se do pohodlného prostředí nového internátu, vyházel Bohouš ze zasklené knihovny skripta, opatřil ji bidýlky a miskou na semenec a umístil sem několik pestrých andulek, jež knihovnu vmžiku zasraly neuvěřitelným způsobem. Když posléze při namátkové kontrole jeho pokoj navštívil velitel školního praporu plukovník Grund, mohl ho trefit šlak. Andulky následně putovaly zpět do zverimexu, skripta do knihovny a Andulka získal přezdívku, díky níž později téměř nikdo nevěděl, jak se jmenoval původně.

Blížilo se půl čtvrté. Převlékali jsme se do uniforem a odcházeli na ubytovnu do Čermákovky, jejíž stísněné kamrlíky se na dva roky staly domovem pro nás i naše rodiny. Nebyla to sice žádná sláva, ale vzhledem k tomu, že po kolečku nás šoupnou k útvaru bůhvíkam, nikdo nepočítal s tím, že by v Plzni dostal kvůli dvouleté stáži byt.

Výjimkou byl jenom Igor, který od péesáků dostal byt v Rozvadově, kam cynicky deponoval manželku s dítětem a těšil se na bujaré pokračování mládeneckého života, na jaký byl z Hradce zvyklý. Že na ubytovně bude švanda, předznamenávala skutečnost, že se správce budov nenamáhal se separací a Igora klidně nakvartýroval do bytu k vyvinuté chirurgické sálovce Evě, což v Igorových očích zažehlo chlípné ohníčky.

„Jsem chytřej chlapec, že jsem Dášu s malým netahal do Plzně,“ radoval se Igor. „Zatímco vy budete doma přebalovat smradlavý haranty, já budu každé večer rozbalovat kozatou spolubydlící,“ těšil se. Šeredně se však spletl, protože sestřička Eva nebyla ani tak na sex,

jako na pořádek a záhy donutila Igora vytírat a vynášet smetí s takovou frekvencí, že se brzy těšil domů k ženě, aby si odpočinul.

Šatna se vylidnila a my s Igorem osaměli. Už jsme chtěli také odejít, když za skříněmi zaznělo chrápání spícího Andulky, jak jsme záhy zjistili. Známy narkoleptik neváhal, srazil k sobě tři židle, jež mu vzhledem k jeho gracilitě posloužily jako pohodlné sofa, na němž se poslední hodinu oddával své obvyklé činnosti.

„Měli bychom ho vzbudit, aby nezaspal odchod z práce,“ pronesl jsem vesele.

„Nikoliv,“ odtušil Igor s ďábelským výrazem, „měli bychom ho k těm židlím přivázat opaskama. Bude prdel!“

Přikurtovat Andulku pevně k židlím tak, aby nedosáhnul na přezky, bylo dílem okamžiku. Akci jsme dokonali, aniž tvrdě spící Andulka cokoliv ucítil. S pocitem zdařilého žertu jsme za sebou tiše zaklapli dveře šatny.

„Tak pevně, aby se nevykroutil, jsme ty řemeny zase neutáhli,“ alibisticky proklamoval Igor nejistě, když jsem projevil cestou k bráně obavu o Andulkovu budoucnost. „Aby ještě nebyl doma dřív než my, kteří se zastavíme ve Floře na jedno, abychom oslavili, že jsme byli ve špitále už celej jeden den, ale ještě jsme nikoho nezahubili.“

Před nemocnicí jsme ujistili Andulákovu manželku Ilonu, že Bohouš už odešel domů, a kavalírsky jsme ji doprovodili na ubytovnu. Poté jsme si ve Floře dali jen tři kousky od žízně, dobře si vědomi toho, že už nejsme medici, takže se nemůžeme zčunit na plech jako v Hradci. Stali jsme se platnými oporami svých oddělení a záleželo nám na tom, abychom se neprezentovali jako přiožralí nezodpovědní vágusové, nýbrž abychom vystupovali jako seriózní lékaři, přestože jsme jako péésáci neměli šanci se do vojenského špitálu dostat natrvalo.

Po návratu na ubytovnu jsem se pustil do malování dvou zakouřených cimérek a špinavé vlhké koupelničky, z nichž se skládal mini-byteček, který jsme s Vandou, roční dcerou Lindou a dítětem, co bylo na cestě, měli dva roky obývat.

Vzhledem k tomu, že Igorova spolubydlící sloužila, takže neměl koho oblbovat, přikvačil za chvilku ke mně, aby mi byl nápomocen především zbytečnými radami.

U příležitosti výmalby mé nory jsme zavzpomínali, jak jsme před promocí malovali Igorův byt v Rozvadově. Jak jsme bohatýrsky popili a následně se lehkovážně vydali spoře oděni směrem ke státní hranici, která se ukázala být blíže, než jsme čekali. Navíc jsme se na důstojníky PS chovali poměrně netradičně, takže jsme byli regulérně zadrženi jako rafinovaní narušitelé, čímž se především Igor coby budoucí místní pasoval na kreténa sezony. Byl z toho krajně rozmrzelý, zatímco já jsem z toho měl nehoráznou prdel.

Na rozdíl od Igora mi totiž na názoru Pohraniční stráže na mou osobu nezáleželo ani zbla. Pevně jsem doufal, že mé pohraniční působení bude natolik epizodické, že se mi nevyplatí působit jakýmkoliv dojmem, natož dobrým. Ukájel jsem se nadějí, že po krátkém čase na hranici budu moci odejít pracovat do zmíněné nemocnice ministerstva vnitra v Praze, nebo dokonce na některou z našich ambasád, jak nám bylo přislíbeno.

Z družného hovoru nás vytrhla hystericky pištlící Ilona, že se Andulák ztratil a že volá bezpečnost. Podívali jsme se na sebe s Igorem tak, že Anduláková manželka rázem pojala podezření, že jsme jejímu choti vyvedli něco zlého, což měla pravdu.

„Aby se tak chudák na tom řemení voběsil,“ zahlásil duchapřítomně Igor, než jsem ho stačil kopnout do břicha. Načež se Ilona roz-

plakala, přestože jsme poukázali na fakt, že by měl Andulák zdarma pěkný vojenský pohřeb s čestnými salvami, státní vlajkou a tak.

Místo planých slibů jsme se raději posléze vrhli k telefonu, z něhož jsme zavolali Vojtovi Humlíčkovi, sloužícímu pomocníku dozorčího nemocnice, a v krátkosti jsme ho informovali o přikurtovaném Andulákovi a požádali, aby ho šel rychle vysvobodit, případně ohledat jeho mrtvolu. Igor s ohledem na přítomnou potenciální vdovu zcela nemístně poznamenal, že ve druhém případě nemusí tolik spěchat.

Během chvilky nás Vojtěch informoval, že našel do kozelce pevně spoutaného přidušeného Andulku, ležícího na zemi mezi překocnými židlemi. Že žije, ale je nasranej skoro stejně, jako když jsme jeho milovaným fógľům nakapali do semence guttalax, takže ať se radši uklidíme do nějaké vzdálené hospody, dokud ho nepřejde vztek.

Ihned jsme pohotově utekli zpět do Flory, což se ukázalo jako stupidní řešení, protože to bylo první místo, kde nás Andulka hledal. Krčili jsme se v rohu jako pěny a snažili se vyhnout bleskům sršícím mu z očí.

Cestou k nám sebral číšníkovi nekompromisně z tácu pivo, které vyžahnul jedním tahem, což byl vzhledem k jeho subtilní postavě neuvěřitelný výkon. Prudce se posadil na židli proti nám a rázně si zapálil. S obavami jsme čekali, kdy se na nás vrhne. Andulka na nás nasupeně pohlédl a radikálně potáhl z cigarety, načež se mu zamlžily oči a opět usnul.

*

Během studií jsem byl nucen psát spousty diskusních příspěvků, referátů a jiných kravin, takže jsem úspěšně ochočil potměšilé klapky psacího stroje.

Co jsem považoval za výhodu, se ukázalo jako danajský dar. Jakmile to náčelník interny Jankových zjistil, pravil, že mám jeho důvěru, a poslal mne na oddělení lehčích pacientů – především vojáků základní služby, kde sice nešlo o život, ale kde bylo práce jako na kostele, který v padesátých letech sloužil jako sklad píce.

Takový základák, mající doma manželku či rozestavěný dům, rychle pochopil, že setrvat na vojně celé dlouhé dva roky je pro něj neúnosné (už proto, že z domova dostával od dobrých kamarádů zaručené informace, že mu Mařku klátí Emil od nich z JZD). Pojal tudíž myšlenku na bryskní odchod do civilu ze zdravotních důvodů.

V místní kořalně se vždycky našel někdo, kdo mu za pár panávků ochotně poradil, na jaký neduh zaručeně dostane kýženou modrou knížku – nejvzácnější to exemplář bibliotéky každého mladého muže.

U útvaru jej buzerovali nejenom lampioni. Šikanovali ho především mazáci, jimž musel dělat „kukačky“ – což znamenalo být zavřený ve skříni, každou půlhodinu odtud vyjuknout a zakukat. Dále jej seznámili se „Saharou“, což reprezentovalo na pokyn mazáka kdykoliv přiběhnout s pitím. Rovněž na něj v jednom kuse někdo řval „bufet“, načež zobák musel za své peníze koupit v armě laskominu a rychle uspokojit mlsný jazýček druhoročáka (zpravidla silného jako býk a také tak chytrého), aby mu nebyl přelomen, nos, rozbit ret a vyraženy řezáky.

Když k tomu přičteme fakt, že se tak dělo s tichým souhlasem většiny uvědomělých důstojníků s mnoha socialistickými závazky, nebylo divu, že interní oddělení bylo plné vojáků, kteří se toužili urychleně dostat ke své mamince, Božence nebo za svou lochneskou ke Kočkům a ostatním světským v Parku Juldy Fuldy.

K sofistikované dokonalosti byla dovedena roztomilá šikana u znojenské brigády PS, jejíž vojáci základní služby dokázali, že nejsou nadarmo pečlivě vybírání ke zodpovědné službě vlasti.

Jak známo, u PS se to hemžilo vlčáky vycvičenými k trhání našich občanů (neboť vyčuraní imperialističtí agenti z druhé strany již dávno lopotně nenarušovali drátěné zátarasy, nýbrž k nám pohodlně jezdili s diplomatickými pasy v mercedesech).

O víkendu byla na rotě nuda, takže mazáci vymysleli rozvernou hru zvanou „výkus“.

Vojáček „zobáček“ zdatně vyběhl a za chvíli za ním byl vypuštěn statný vydrážděný vlčák, který po dostižení cíle provedl výkus části vojákova těla. Jednalo se každopádně o užitečné fyzické cvičení, neboť nováčci prý běhali jako Zátopek s průjmem. Škoda že zábavu záhy překazil nějaký změkčilý udavač, jehož vinou se tato chlapácká kratochvíle dokonce nějak prošetřovala.

Z uvedených příkladů je patrné, že vojáčky často stonali se žaludečními vředy, trpěli vysokým tlakem a poruchami srdečního rytmu, případně měli prekolapsové, a dokonce i kolapsové stavy nebo tyto choroby alespoň důvěryhodně simulovali a trpěli kupodivu i četnými psychickými poruchami.

Mým úkolem bylo pacienty přijmout, diagnostikovat, kurýrovat, a pokud se nepodařilo prokázat, že simulují, připravit podklady ke zdravotnímu přezkumu. Churavý bojovník byl zpravidla uznán neschopným služby a k jeho velké radosti mohl definitivně odjuchat do rodného Šamorína ku frajarce a k čuníkům, kteří bez něj citově strádali.

Pravda byla, že jsem se při odhalování simulantů nepřetrhl a preferoval jsem trestuhodně humánní přístup před služební horlivostí, protože jsem chápal, že pro nějakého Ferka nebo Pištu je atraktivnější plavení koní v Dunaji (o barack pálnice a čabajce ani nemluvě)

než drhnutí hajzlu v chebských kasárnách. Poťouchle jsem to však tajil, neboť jsem tušil, že mé jednání hrubě zavání falešným kamarádstvím, což by se zelené, a především rudé vrchnosti nelíbilo.

„Sejmi to a dávej,“ vyzval mne bodře Zdenek Karl (řечený Vata) k partičce ferbla, kterým jsme si v šatně krátili čas před odchodem domů. Přidal se k nám ještě Jirka Mareš, který byl notoricky známý tím, že si zákeřně podepisoval výstroj na nepravděpodobná místa, takže když jsem mu kdysi v přijímači zcizil ešus – který ovšem předtím někdo ukradl mně –, odhalil mne Jiří natošup, přestože jsem zdatně zatloukal.

Karetní čtyřku ochotně doplnil Radek Švarc, jenž pravil, že jestli bude dělat na očním celej měsíc jenom perimetry, bude to pěkněj voser, protože z toho šilhá už teď.

Pravda ovšem byla, že Radek šilhal odjakživa, neboť se narodil s asiatskými rysy obličejе, což bylo překvapivé, neboť jeho rodiče pocházeli z Klatov, kde pracovali v řeznictví s bufetem, přičemž ani jeden z nich nevypadal jako veselá čínská pradlena. Díky své fyziognoiii Radek zažíval veselé situace, protože se denně setkával s lidmi, kteří byli zaskočení jeho plynou čеštinou. Téměř památnou se stala Radkova věta: „Di do prdele, ty čuráku. Já jsem Švarc z Klatov – my tam máme hospodu!“

Uvařili jsme si kafe, zkušeně pohovořili o proporcích vybraných sester a shodně jsme konstatovali, že se nám postgraduál ve vojenské nemocnici v Plzni líbí.

*

„Vidíš, ty kluku ušatá péesácká, jak jsme to chytře vymysleli, že jsme ti dali takovejch pokojů. Nezdál ses, ale kupodivu seš pracovitej,“ řekl mi náčelník interního oddělení plukovník doktor

Jankových spokojeně a odložil okousanou králičí nohu. Plukovník Jankových s olivovou pletí, prošedivělými skráněmi a klasickým profilem vypadal jako řecký rejdař a člověk by si ho snadno představil na teakové palubě luxusní jachty.

Dnešní ranní hlášení v kanceláři interny se neslo v netradičním masožravém duchu. Náčelník JIP major Dr. Smetana měl narozeniny, a protože to byl lékař renesančních zájmů, proslul kromě lékařského nadání i jako úspěšný chovatel ušáků, jejichž pečené části nyní ležely ve vlastní šťávě na dně velké lodny.

Celá interní suita se pak přesunula na oddělení, otírajíc si diskrétně mastné huby. Náčelník procházel chorobopisy a žvýkal jablko, aby zamaskoval česnekový odér z králičí snídaně. Další malvice mu dělaly boule na kapsách bílého pláště.

Stál jsem uprostřed skupiny lékařů tak, abych slyšel, co se říká vepředu, ale zase ne tak blízko, abych musel odpovídat na otázky, jimiž náčelník průběžně testoval naše znalosti. Bylo mi to však houby platné, protože Dr. Jankových nás poděloval svou pozorností rovnoměrně.

„Holčičky moje zlatý, sestřičky, holubičky sivý,“ slyšel jsem zepředu příst jeho sytý hlas, v němž však rezonoval podrážděný spodní tón.

„Kolikrát jsem vám říkal, abyste mi ty chorobopisy členily tak, aby byl nahoře dekurz, pod ním laborcky a vespod rentgeny a ostatní vyšetření. „No, kolikrát? Já vám to povím kolikrát,“ pokračoval, aniž čekal na odpověď, „nesčíslněkrát jsem vám to říkal! A co vy, zlatička moje milovaný? Jak se stavíte k prosbám svého náčelníka, no povězte jak? Já vám to povím, jak se k nim stavíte,“ jeho hlas zesílil a získal zvuk drčených střepů. „Serete na mě jako na placatej šutr, přestože jsem vám to nařizoval asi tisíckrát. A víte proč?!?“ otázka práskla chodbou jako výstřel.

„Protože jste všechny neuvěřitelně pitomý píči, jaký svět neviděl. Na hodinu vás vyrazím, jestli se mi to bude ještě jednou opakovat!“ ucedil takovým stylem, že jsme všichni zatoužili být někde jinde a normálně vzrostlé zdravotní sestry v tu chvíli neměřily víc než metr. Potom se otočil, s klidným úsměvem otevřel dveře z chodby do pokoje a s chutí se zakousl do dalšího jablka.

Vizita začala u mých pacientů. Snažil jsem se spatra podat základní informace o nemocných. Postupovali jsme rychle kolem postelí, až jsme došli k lůžku ruského vojáčka, který se sem dostal nějakým spletíým řízením osudu.

Nestačilo, že ho sundali z traktoru v jeho rodném sovchozu za Uralem, ale ještě ho, chudáka, hnali do cizí země, kde ke všemu záhadně onemocněl (netušil totiž, že po alkoholu chutnající likér je fridex, který jeho zažívacímu traktu vyloženě nesvědčil). Měl štěstí, že ho přivezli k nám, protože o sovětských lazaretech kolovaly hororové fámy. Nechal jsem mu udělat všechny možné testy, ale ani jeden nevysvětlil záhadné zažívací potíže.

Rusáček se krčil pod přikrývkou, v očích strach lapeného sibiřského vychuchola. Ruštinu jsme se všichni učili od dětství, ale nikdo z nás nevládl jeho jazykem tak, abychom se mohli pořádně vyptat na nuance. Postávali jsme bezradně kolem lůžka, náčelník oddělení mu jemně prohmatával břicho a vyklepával dolní okraj zvětšených jater, aby se neřeklo.

„Jakou má stolicí?“ obrátil se na mne s otázkou. Pokrčil jsem rameny, protože jsem rusky uměl sice perfektně říct Velká říjnová socialistická revoluce, vítězství pracujícího lidu a se Sovětským svazem na věčné časy, ale zrovna teď bych potřeboval vědět, jak se řekne „hovno“.

Náčelník také zjevně marně hledal v paměti potřebný výraz, takže se obrátil k ostatním: „Tak už se ho, proboha, někdo zeptejte. Všichni snad máte zkoušku z lékařský ruštiny?!“

Posléze vystoupil jeden ze sekundářů a odvážně se vojáčka zeptal: „Skaži, kakaja tvoja stolica?“

Vojáček chvílku váhal a pak se mu obličej rozzářil porozuměním, zvedl hlavu a s radostí, že může být nápomocen, pronesl: „Moskva!“ Načež jsme všichni museli urychleně opustit nemocniční pokoj, přičemž Jankových se skoro udusil jablkem.

Byli jsme uprostřed vizity, když náčelníka zaujal roztřesený zápis křivky EKG.

„Tam bude uvolněná nožička, počítám,“ pravil radostně. Nemáte někdo šroubováček nebo nožík? Doktor Franta Struška trpitelně obrátil oči v sloup a dělal na nás ksichty, aby se nikdo neopovažoval náčelníkovi poskytnout požadované nástroje.

„Jste vojáci na hovno,“ konstatoval Dr. Jankových, „a protože jsem s tím počítal, vzal jsem si svůj,“ pronesl vesele, pak vytáhl z kapsy pláště šroubováček a vydal se k vyšetřovně. Zde se zanořil do útroh dvanáctisvodového elektrokardiografu, zatímco druhou rukou vyndal z kapsy další jablko.

„Tak a je to definitivně v prdeli, jsme zase bez EKG,“ řekl tiše dr. Vlasta Zeman, ale ne dost tiše, aby to náčelník nezaslechl.

„Vlastíku, dodělej s nima, prosím tě, vizitu, já to zatím spravím,“ pronesl náčelník interny s nemístným optimismem, který byl v dramatickém rozporu s jeho minulými reparačními počiny a hromádkou jemných součástek složitého diagnostického přístroje, chaoticky se vršících na vyšetřovacím lůžku.

Když jsem za dvě hodiny přišel na sesternu, slyšel jsem náčelníka, jak s někým telefonuje: „Vážně nevím, co je s tím pitomým krámem.“

Najednou to začalo zničehonic zlobit a pak se to celý ňák samo vod sebe rozesralo. Jasně že budeme potřebovat nový, na interně se bez EKG neobejdeme! Jo a brkněte do Chirany, ať pro ten rozbitej verk hned někoho pošlou, ať to netrvá půl roku!“

„Dělej to teď strašně poruchový,“ postěžoval si doktoru Ševčíkovi, jednomu z mála civilních lékařů zaměstnaných ve vojenské nemocnici. Ti zde byli proto, aby udrželi chod špitálu, kdyby museli vojenští lékaři – nedej bože – s vojsky vytáhnout do Bavor k obraně míru a socialismu.

Jakmile bylo po vizitě, býval do oběda klid a až později jsem musel udělat příjmy.

„Dáme pršíčko,“ obrátil jsem se s nadějí na Andulku, který stážíval na chirurgii a nyní podezřele bděle zíral do anatomického atlasu a chirurgických skript.

„Hovno pršíčko,“ odbyl mne nezvykle stroze Andulka, „připravuju se na zejtrék. Dělán s Pepou Hynkovic ledvinu!“

Šatnou zahřměla bouře smíchu. Doktor Hynek byl fenomén, který měl snad všechny existující atestace a nikdo široko daleko na něj neměl. Byl také civil, takže se neotravoval vojenskými ptákovinami a jen se vzdělával a kromě toho, že chodil celoročně bez ponožek a zásadně nepoužíval výtah, byl proslulý svými fenomenálními encyklopedickými znalostmi o všem, co byť i jen vzdáleně souviselo s medicínou. Jen držet doktoru Hynkovi při operaci háky byla obrovská škola, takže nebylo divu, že Andulákovu konstatování, že dělá s Pepou Hynkovic ledvinu, mezi námi vyvolalo uragán veselí.

„Slyšeli jste toho vola?“ říčel producent lihovin Milan Halíř. „Hynek s ním prej bude dělat ledvinu, mně z něj snad jebne. To je, jako bys myl da Vincimu štětce a tvrdil, že jsi s ním maloval Monu Lisu.“

„Víte, co vám řeknu, vy kokoti?“ durdil se Andulka. „Polibte mi všichni prdel,“ a nakvašeně zavřel anatomický atlas, vzápětí si zapálil, pak si položil hlavu na knihy a spokojeně usnul.

„Ten vocas jednou uhoří,“ prohlásil Radek Švarc, který právě vešel, opatrně Andulkovi sebral hořící cigaretu z ruky a típnul jí v popelníku. „Jsem zvědavěj, jestli taky takhle usíná při šoustání,“ poznamenal, „protože jestli jo, tak bych se u nich měl večer stavit.“

*

Seš bledej, jako kdyby na tebe sáhla smrt nebo ses právě dozvěděl, „že tě převeleli k bigošům do Janovic nad Úslavou,“ řekl Jarda Nečas zvaný Nikotin, protože hulil jako bohatej kupec a úspěšně tak konkuroval Andulkovi. Jen s tím rozdílem, že při kouření nespál, takže mu nehrozilo autodafé.

„Kdybys viděl co teď já, byl bys přešlej taky,“ pronesl Radek vážně. „Na chíru právě přivezli z Doupova nějakýho Vargu. Usnul při přesunu na korbě véesky, přepadnul přes sajtnu a tank, co jel za nima, mu přejel vobě nohy. Něco takovýho jste v životě neviděli! Měl, chudák, kliku, že ho tank částečně zamáčkl do bahna, ale i tak má na nohách servaný maso až na kosti. Teď mu to Smola s Daňkem na sále pucovali. Kluk byl v narkóze a pod morfiem, ale stejně řval jako kráva. Řeknu vám: humus. Jestli ten nepřijde o obě haxny, tak to bude zázrak. Já bych ty tanky v armádě zakázal, když je to takhle nebezpečná věc.“

U Vargových převazů jsme postupně asistovali všichni bez ohledu, na jakém jsme byli právě oddělení, protože s tak obrovským ztrátovým poraněním se v míru často nesetkávali ani vojenští lékaři. Přes-

tože byl nešťastník vždycky pod masivní analgetickou clonou, jeho nelidský řev se nesl celou nemocnicí.

Utvrdivlo mne to v mém trestuhodně pacifistickém názoru, že by se měly zrušit nejenom tanky, ale i armády jako takové.

„Dobře se dívejte, ať se něco naučíte,“ nabádal nás zástupce náčelníka chirurgie doktor Smola, robustní muž s věnečkem bílých vlasů. „Tady jste mezi svejma, tak se furt ptejte, protože až přijdete k útvaru, budete na všechno sami. Tam se nebudete mít koho zeptat a nikdo vám nic neodpustí. Mladý doktoři absíci vědí po škole hovno a budou se vším chodit za váma. Sami si je budete muset vyškolit. Párkrát zaváháte a máte po autoritě. A nemyslete si, že vás oficiři u bojovějch útvarů budou mít v lásce. Jsou si vědomi, že máte prvotřídní školu a vyhazov do civilu pro vás na rozdíl vod nich není žádněj trest, spíš terno. A závist je, hoši, velká svině!“

„Při takovýhle hnusný práci se taky nejlíp ukáže,“ říkal nám doktor Smola s marlborem v puse, protože nic jinýho než ameriky nekouřil, „kdo z vás má na chirurgii žaludek a kdo ne. I když každej medik zkraje tvrdí, že bude chirurgem. Chirurgie totiž není jen o znalostech a šikovnejch rukách, ale i vo nátuře. Jako tuhle Pepa Jiráň. Kluk je to šikovnej, snaživej, teoreticky vyba-
venej náramně. Byl se mnou minulej tejden prvně na sále, dělali jsme žlučník. Jak jsem ale otevřel břicho a fouknul na něj ten teplej odér, seklo to s ním – lehnul jako podťatej. Ještě ke všemu spadl na odsávačku, rozflákal ji a sobě rozčísnul hlavu o roh. Krve z něj bylo jako z vola. Tak jsme všeho nechali, museli mu šišku zalátat a pak teprve dorazit ten žlučník. Takovejhle člověk by se na chirurgii hlásit neměl. Spíš na internu, kde doktoři něco vědí a trošku léčí, nebo nejlíp na psychiatrii, kde vědí hovno a léčí

všechno,“ smál se zástupce náčelníka chirurgie starému známému bonmotu.

*

Stejně je to pohoda, že kromě Šandoura, kterej dělá zásadně dvojčata a erár mu musel dát větší byt, bydlíme zase všichni pohromadě,“ pochvaloval si Igor Kégl. Postával s dýmkou v puse u sporáku (o nějž jsme se dělili s dalšími třemi rodinami) na chodbě ubytovny, na němž jsem míchal maso na gulášek.

„Jako blahý paměti v Hradci na intru. Jenom jste tam neměli manželky, který vás tady odvádějí od chlapský zábavy, jako jsou rozpustilý večírky se setříčkama a chození na pivo. Myslíš, že už je to maso měkký, abych ždibec koštnul?“ sápal se mi Igor po vařečce.

„Jedeš, žebroto! Nic nedostaneš, sami máme málo. To by ses nestyděl sežrat oběd rodině s dětma?“ plácal jsem Igora se smíchem přes ruce. „Chudák naše nenarozený dítě. Ještě není na světě a už ho okrádají o jídlo, takže bude nitroděložně podvyživený.“

„Mačkáte se tady každěj den u jednoho sporáku jako debilové,“ konstatoval Igor a já jsem viděl, že má nějaký názor, neřkuli myšlenku.

„Kdybyste se domluvili na společným jídelníčku, mohla by každěj den vařit jedna rodina. Dneska vy ovar s vejmrudou, zejtra Marvanovi šlejšky s mákem a pozejtří Vatová oukrop a bylo by to. Nestrkali byste se jako před drogerií, když maj přijít vložky.“

„Ty ses asi vážně posral nebo jsi četl nějakou sovětskou knihu, protože to by vysvětlilo tvý hovězí nápady,“ oponoval jsem vehementně. „Jako by nestačilo, že je to tady jako v kyjevským činžáku, ještě abys-

me vařili společně pirohy jako v nějakým pošahaným sovchozu. Já vím, že je Sovětskej svaz náš vzor, ale nic se nemá přehánět.“

„Zamíchejte mi tam to zelí,“ zavolala na nás Lída Marvanová odnaproti, „když už tady musíte hulit na chodbě a smrdět na celou ubytovnu s tou dýmovnicí!“

Zamíchali jsme Marvanům zelí a trošku jsme ochutnali.

„Chtělo by to kapku vocta,“ konstatoval Igor a pro jistotu ochutnal zelí ještě třikrát, jestli se nespletl. „Jo, lžíci vocta a bylo by super.“

„Teď jsem tě prokouknul,“ osopil jsem se na něj. „Když takhle obejdeš všechny sporáky na ubytovně, tak seš nažranej, a docela pestře. Vsadím se, že máš v botě lžíci,“ smál jsem se.

„Hlupáku,“ odtušil Igor nepřesvědčivě. „Ta ubytovna má ovšem zase jiný přednosti,“ navázal, „je nás tady sice jako Vietnamců v Tostě Aš, ale má to výhodu, že každou chvíli někdo slaví svátek nebo narožky. Taky se tu dost souloží, takže haranti se roděj jako na běžícím pásu, a tak je pořád co slavit. Do Flóry je to kousek nebo se sanitkou přiveze sud a je pořád veselo. Držíme při sobě stejně jako na škole, a to je fajn. V civilu to, kamaráde, takhle není ani náhodou. Vyprávěla jedna mladá doktorka, co je se mou teď na neurole, že mezi medikama v civilu je to tvrdej boj od prváku. Žádný pučování přednášek nebo zapsání někoho na praktikách, když tam není, protože doma kurýruje kocovinu. Jdou si po krku hned od začátku!“

„To víš, vojna nás naučila držet basu, protože jinak by se ta naše škola nedala zvládnout. A tady je to vlastně takový pokračování studentskýho života, rozšířený o manželky,“ přizvukoval jsem Igorovi. „Jenom škoda že na ubytovně není nějaká cimra, kde bysme mohli pařit a nemuseli sedět na schodech jako mládežníci v budovatelským filmu.“

„Sezení na schodech kolem sudu má taky svý nesporný výhody,“ namítl Igor, „protože když na nás spánkuchtivý občani zavolají ve dvě v noci policajty, že děláme kravál, tak příslušníci nemusejí pracně zjišťovat, ze kterýho kvartýru to jde. Otevřou venkovní dveře a hned vidí, že je bordel všude, a maj to snadný.“

„Jako minulej tejdén, když jsi byl ve službě a my se všichni ožrali tak nějak nečekaně a bezdůvodně, ale o to radostněji. Najednou přišla ve dvě ráno hlídka bezpečnosti, kterou prej poslal nějakej reprezentant v akrobatickém lítání, co tady bydlí poblíž, kterej nemohl spát před závodem. Jenže my jsme příslušníkům slíbili, že toho necháme, jen když si dají žejdlík. U jednoho nezůstalo a za chvíli už řvali s náma *Yesterday*, až se trásly vokna. Akrobat se ve tři definitivně nasral a vlítnul na nás jako akční výbor, ale když viděl rozparádný sestřičky a třeskutou pohodu, tak vyměkl a zlil se s náma jako čuně, takže druhej den prošvihnul kvalifikační závod. Ale hlava se mu, myslím, točila dost i bez loopingů, protože když šel v šest ráno domů, dole u schránek blil do něčího kočárku jako Hektor.“

„Já vím,“ odušil jsem nevrle, „to byl totiž náš kočárek!“

Vanda vykukla ze dveří a řekla, ať vezmu Lindu na pískoviště za ubytovnou a Igora vezmu s sebou, než nám sežere guláš ještě zasyrova. A že prej tam může hulit i tu svou fajfku, se kterou zamořuje chodbu. Jenom ať nám čoudy nefouká na holku, protože jestli načichne, do svatby ji nevyvětráme.

Moje malá dcerka Linda Myšulinda s chutí baštila písek se psími výkaly, ale ne všechen, protože část si nasypala do očí, do vlasů a za krk, takže teď konečně vypadala spokojeně.

„Stejně by mě zajímalo, proč je byt naproti nám prázdněj,“ nadhodil jsem, když jsem si zapálil spartu, „jen se tam občas mihnou různý

divný lidi. Tuhle jsem tam viděl dokonce snad i arabský týpky. Nejvíc se tam motá takovej úlisnej nenápadnej člověk, co nás furt zdraví, cpe dětem cukrátky a vtírá se, když na chodbě vaříme. Andulka tam zase prej jednou v noci viděl vcházet nějaký uzenače, co mluvili španělsky. No a kdo už by měl přece poznat španělštinu, když ne on, kterej chová ptáky z Latinský Ameriky.“

Igor se zatvářil konspirativně, a přestože jsme byli v zamračeném počasí venku široko daleko sami, naklonil se až k mému uchu a šeptem mi sdělil, že zaslechl, že to je služební byt kontrarozvědky, Státní bezpečnosti nebo podobný benefiční organizace a že tam občas přespávají lidi, se kterejma kamarádíme, ale tutláme to, protože se za to stydíme. Jestli mi prej něco říkají „Rudý brigády“ nebo „Světlá stezka“, tak hoří, hoří, přihořívá. Ať si to prej ale nechám pro sebe, protože jestliže je něco „top secret“, tak tohle. Nemusel to zdůrazňovat. Muselo mu přece bejt jasný, že kromě Andulky, Vaty, Radka a Nikotina to neřeknu vůbec nikomu.

Odvětil jsem, že „Světlá stezka“ mi tak nějak připomíná radostný budování světlých zítřků a na „Rudejch brigádách“ nemůže bejt nic špatnýho – už podle názvu. Co se týká Arabů, tak to že jsme přece byli zvyklí z ústavu, kde s námi studovali prominentní syncy libyjský vrchnosti.

Vztahy s nimi jsme tužili tím, že jsme je vyhazovali z výtahu a propichovali jim ze závisti gumy na žigulech – ale jen když jsme byli lízlí. Já jsem jim jednou omylem z balkonu nablil do pilafu, když měli venku piknik u příležitosti svátku revolučního ramlování velbloudů, nebo znárodnění Sahary.

Náš rozhovor přerušila Vanda, která nás zavolala domů na oběd. Zdůraznila, že pozvání se v žádném případě nevztahuje na Igora, kte-

rej si svý sežral průběžně při vaření. Igor se zatvářil uraženě a řekl, že je mu to fuk, že klidně sežere něco spolubydlící Evě. Než jsme z Lindy vyklepali asi šest kilo písku, vyjevil mi Igor ještě informaci, že se nechal slyšet politruk Skippy, že vzhledem k mé funkcionářské anamnéze se mnou počítají na předsedu špitálního svazu mládeže.

Politické oddělení vojenské nemocnice živořilo jako neduživý přívěsek odborných oddělení, který v konfrontaci se smysluplnou doktorinou vyloženě strádal. Náčelník a také jediný pracovník (ačkoliv výraz pracovník v tomto případě snad ani není namístě), přezdívaný pro komický vzhled a jednoduchou povahu Skippy, jako by atrofoval ve společnosti všech těch lékařů pohrdajících vším, co nesouviselo s medicínou.

„Ani náhodou,“ odpověděl jsem Igorovi, „v životě už nevezmu žádný předsedování partaje, svazu mládeže, ba ani spolku mentálně postiženejch zahrádkářů. Stačilo mi šest let v Hradci.“

„Ne že by výjezdní zasedání se sestřičkama bylo špatný, ale jednak by mi to Vanda netrpěla a jakej já jsem dneska mládežník? Dyť jsem ženatej! Dceru mám, druhý dítě na cestě, pupek mám, kamrlík pro rodinu mám, tak jakejpak svazák? Dospělej člověk přece musí bejt trochu soudnej. Ještě někde na učňáku nebo na střední škole – no prosím. Je dobrý, když mládež má ideologickej důvod, proč nebejt po večerech doma. Svazácká lesní brigáda je taky jedinečná příležitost, jak se dostat holkám do kalhotek, přičemž fotr musí kušovat, protože dobře ví, že ‚mládí vpřed‘ musí. Že kdyby chtěl brzdit kolo dějin nebo jím – nedej bože – točit zpět, tak by ho chyt takovej revoluční řemen, že by přišel o flek kontrolora ve fabrice na pišingry natotata.“

„Ale při mým věku a akademickým titulu? Nebudu nikomu pro srandu jako omšelý stovcetikilový svazáci Štěpán a Mohorita, kte-

rý museli při cestě na festival v Havaně posadit v eroplánu na protější místa, aby se jim to při letu nekotilo na jednu stranu. Viděl jsem jejich fotky, jak se cachtaj s Vondráčkovou na Varaderu, protože Vanda na tý Kubě byla taky. Ta to ale měla za studijní výsledky a taky proto, že je pěkná. Ti dva přestárlí prošedivělí mládežníci tam jsou jako dva teplí tuleni a mezi kvetoucím mládím vypadají jako zbloudilí kardiáci z Poděbrad mezi druhou mízou a třetím infarktem.“

Igor se smál, až se popadal za své rostoucí blahobytné břicho, a říkal, že jsem vážně kokot a ať už držím hubu. Potom zvážněl a pokračoval, že s tím ovšem budeme muset něco udělat, protože kdyby to předsedování dali třeba Andulkovi, tak by všechny svazácký fondy utratil za cigára a ptačí zob. Opáčil jsem, že prachy vražený do semence se mi zdají investovaný líp než rozfrčaný finance za stupidní nástěnky a transparenty.

„Víš ty co, vejre?“ osvítila mne náhle geniální myšlenka. „Ženu jsi nechal ve vyhnanství v Rozvadově, takže máš přes tejdén fůru času, kterej planě trávíš šmejděním po ubytovně a louděním jídla, případně pohlavního styku, nebo celý dny chrápeš a tloustneš. Budeš pěkně dělat předsedu svazu a já ti vezmu místopředsedu, protože ten dělá odjakživa hovno, což mi vyhovuje. Zkrátka si funkce tentokrát prohodíme a bude po prdeli. Kluci stejně v jednom kuse honí za ubytovnou merunu, tak řekneme, že to jsou svazácký akce, a Skippyho ještě dvakrát do roka pumpneme o prachy na cenu pro vítěze, za který ovšem koupíme v družebním Prazdroji sud se slevou a pak ho korporativně na ubytovně vyžahneme!“

Igorovi se taková představa svazácké práce velice zamlouvala, takže jsem ho nemusel nikterak přemlouvat, ale zdůraznil, že na

rozdíl ode mne by šmahem nezavrhoval výjezdní zasedání svazáckého výboru, v němž by byly kromě nás dvou jen samé svobodné sestřičky.

*

Jak to, že nejdeš domů? Máš službu pomocníka dozorčího nemocnice?“ hodil jsem po Igorovi řečnickou otázku, když všichni kolegové odešli a my osaměli v našem podkrovním kutlochu.

„Správně! Jdu do zasraný zbytečný vojenský služby, abych zbůhdarma seděl zavřenej čtyřadvacet hodin na zahulený cimře se zubářem Zábbranským, kterej má chudák dozorčího špitálu, místo aby rval chrabrej m oficírům klektáky. Venku u brány navíc slouží ještě dva základáci ze zabezpečovací čety, takže se tam budeme celej boží den vonanovat čtyři chlapi na deseti čtverečních metrech. Přitom kolem nás projde asi tisíc pacošů, který stejně nekontrolujeme. Každěj druhěj by klidně mohl bejt imperialistickej špion převlečeněj za žlučníkáře. Mohl by pak celej den rejdit po nemocnici a v klidu si nafotit všechny čekárny s přísně utajovanejma židlema, šatnu v jídelně a pomyjárnu za kuchyní, čímž by narušil bojeschopnost naší prakticky nebojeschopný armády.“

„Soudruhu, divné řeči vedeš na to, že jsi důstojník Pohraniční stráže – následovník Kozinův, vole!“ vytkl jsem Igorovi vesele, protože jsem měl radost, že reálný socialistický život z něj obrušuje staré ideologické nálitky a Igor se už názorově blíží slušným lidem.

„Vo co ti jde? Ve službě posedíš, zrelaxuješ, čmoudem z fajfky zubáře Zábbranskýho přiotrávíš a bude dobře. Aspoň tě nečeká tristní úkol jako mne, kterej tady musím setrvat dle nařízení náčelníka interny u lůžka

umírajícího pacienta až do jeho neodvratného skonu. A to může taky, kamaráde, bejt v půl pátý zejtra ráno. Čeká to každýho postgraduála, abysme prej viděli smrt takříkajíc v reálu a z první řady.“

„Já vím,“ odušil Igor, „tuhle jsem dělal poslední příjem na neurole přesčas. Pak jsem přišel na šatnu a tady seděl Radek Švarc, měl sepjatý ruce a mumlal: ‚Ať už umře, ať můžu na pivo, ať to dlouho netrvá.‘ A pořád dokola. Myslel jsem, že se konečně zbláznil ze všech těch svezích milenek a chtěl jsem ho odvést na psychiatrii. Ještě jsem pro sichr juknul do Rudýho práva, jestli zase neumírá sovětskej generální tajemník, protože nejčko je v Rusku vysoká tajemnická úmrtnost. Nakonec jsem se Radka zeptal a on mi prozradil, jak se věci mají.“

„Ježišmarjá,“ odušil jsem, „ještěže tohle nevidí normální lidi, který maj mustr na doktory podle Dietlova nablblýho primáře Sovy, takže si myslí, že usedavě pláceme při každým karcinomu a kupujeme uhlí od opuštěnejch stařenek nebo si bereme domů jejich prašivý kočky, když musej do špitálu se shnilejma hnátama.“

„Pokaždý když vidím tenhle díl *Nemocnice*, tak se můžu potrhat smíchy a říkám si, jak se lidi nechaj snadno zblbnout. Jestli se dřív říkalo, že náboženství je opium lidstva, tak dneska je to televize. Na *Ženu za pultem* nebo jinou píčovinu utáhneš národ jako nic. Lidi se mrknou na Jiřku Švorcovou, jak stojí za pultem mezi ruskejma vejce-ma, a hned vědí, že se mají dobře.“

Sestoupil jsem o patro níž a chvíli okouněl na pokoji u staříka, který se posledními těžkými vzdechy emfyzematických plic lapavě prodýchával ze stadia *komatózní stařík* do konečného stadia *kožka*, jak by řekli rozjívění základaři ze zabezpečovačky, kteří tak po svém zpracovali tragicky neodvratitelný konec každé lidské existence, s nímž by si jinak jejich dušička nevěděla rady.

Sám jsem tohle nijak neřešil, protože když je vám pětadvacet, myslíte si, že život je strašně dlouhý a konkrétně ten váš, doktorský, je nekonečný, takže klidně hulíte, baštíte hlavně paprikovej bůček a při každé oslavě radostně vyzobnete patnáct plzní a deset panáků, protože choroby a smrt se přece týkají starých a nemocných, což vy v žádném případě nejste a nikdy nebudete.

Procházkou jsem si došel do kuchyně na večeři, kterou tady měl každý ve službě zadara, protože zde panovaly neuvěřitelně přátelské a liberální vztahy, s jakými jsem se nikde jinde neseťkal. V zářivě bílém plášti jsem si připadal jako profesor Barnard po první transplantaci srdce. Tak si totiž připadá po promoci úplně každý mladý doktor, než pochopí, o čem doktořina doopravdy je.

Kráčel jsem a blahosklonně odpovídal na přeuctivé pozdravy starších pacientů, kteří tu na lavičkách pod stromy užívali posledních paprsků podzimního slunce. Posedávající muži byli oficíři, kteří by někde v kasárnách vyžadovali, abych jim jako poručíček salutoval a jinak před nimi komicky panáčkoval, ale tady v tajemném špitálním prostředí byli bez uniforem a distinkcí podivuhodně zakřiknutí a bezvýznamní, a tudíž k nerozeznání od slušných lidí.

„Tě píča, ty starej zvadlej syfilitickej čuráku, vole!“ přivítal mne bodře kuchař Pepa Petratur, zvaný zásadně Pepa Kuchař a šouplnul přede mne megaporci šunkafleků. Pepa Kuchař s námi bydlel na ubytovně a kromě toho se vyznačoval několika zajímavými charakteristickými vlastnostmi.

Především vás hned udeřila do očí jeho postava. Říci, že byl vysoký a štíhlý, by bylo eufemistické označení někoho, kdo je vychrtlý a dlouhý jako prvomájový proslov Fidela Castra. Jakmile pronesl první větu, zjistili jste, že jeho mluva pozůstává z nadprodukce vul-

garit a slova „vole“, mezi nimiž jste se museli pokusit dešifrovat věcné sdělení (bylo-li tam ovšem nějaké). Dále se od normálních lidí lišil zbytnělou zálibou v denimu, protože jiný textilní materiál měl za „zasraný bolšánský hadry“ a zásadně ho neuznával.

Nosil džínové slipy a kalhoty, džínovou košili a bundu, džínovou čepici s americkým odznakem a do bot z hrubé rifloviny si nohy omotával džínovými onučkami. Když jsem se ho jednou zeptal, zda ho nedřou džínové slipy, odpověděl: „Jako zkurvená svině, ty krávo, ale lepší než zasraná ruská bavlna!“

Přestože se Pepa Kuchař denně pohyboval mezi hromadami jídla, byl živ jen o gambrinusu a startkách. Kromě svérázného oděvu se ještě vyznačoval tím, že miloval Ameriku a každému permanentně připomínal, že trvá na tom, že Plzeň osvobodil Patton, což bylo vcelku zbytečné, protože všichni Plzeňáci to moc dobře věděli a nezapomněli, přestože se o to oficiální socialistická historie hekticky všemožně snažila.

Nejinak tomu bylo i dnes, kdy přede mne položil zmíněné šunkafleky a pravil: „Mohls mít k večeři stejk z texaský krávy, kdyby to ti kokoti zasraný tenkrát v pětačtyřicátým na Jaltě nepojebali,“ a odklepnul popel ze startky do kotle.

„Co tam cmochťíš,“ zeptal jsem se v dobrém rozmaru, protože jsem do kuchyně za Pepou chodil s potěšením, neboť jsem se rád hřál v teple jeho ryzí člověčiny.

„Vařím šlichtu pro lampasáky,“ odvětil Pepa. „Základáci maj šunkafleky s hromadou uzeního. Pro gummy bude zasraná rajská, vole, ale jestli se naseru, tak těm kurvám z toho udělám bezmasej boršč, když tak milujou Rusáky!“ a smál se, až do kotle padaly jiskry ze startky.

„Padá ti do toho popel,“ upozornil jsem ho.

„To já, kurva, dobře vim, mamrde,“ tlemil se Pepa Kuchař. „Budou to mít jako na pojebaný frontě, kokoti zelený!“

Po jídle mi Pepa uvařil kafe a kecali jsme o tom, jak se letošní trampská Porta pěkně vymkla svazáckým organizátorům z ruky, z čehož bylo patrno, že se mládež přimyká ke starším dobřejm trampskejm tradicím, místo aby přišla na chuť progresivním songům skupiny Plameny a konečně se opřela do budování socialismu.

Po večeři jsem se loudal ztichlou nemocnicí mezi opuštěnými lavicemi svědčícími o tom, že důstojnictvo ukázněně sleduje televizní noviny, aby vědělo, jaký má mít názor.

Zastavil jsem se u svého staříka, který ukázněně zdolával Léthé, jejíž proud ho nezadržitelně nesl do řeky Styx, kde si už převozník Charon připravoval bidlo a masíroval svaly, protože na druhou stranu to byla se smutným nákladem šichta.

Povzdechl jsem si. Pohled na hodinky mi řekl, že bych měl jít spát. O svém úmyslu jsem zpravil holky na sesterně a odebral se do skladu bažantů a ložního prádla, kde jsem ulehl na staré vyšetřovací lůžko pod oknem. Nade dveřmi zářil luxferový průsvit, jímž do mé dnešní ložnice pronikalo nepříjemné světlo z chodby. Vstal jsem a posunul bílý paraván, aby mi stínil. Sundal jsem si bílé ponožky a položil je na radiátor ústředního topení, přikryl se pláštěm a usnul.

Spal jsem tvrdě. Sestry z odpolední směny zatím předaly službu kolegyním a odešly domů. Starý protifašistický bojovník v pokoji přes chodbu nad ránem konečně zdolal řeku zapomnění a mladinká dosud vyjukaná sestřička vešla do mého skladu, aby vzala prostěradlo na přikrytí nebožtíka, než o „kožku“ ráno vojáci ze zabezpečovačky svedou závod.

Sestra z odpolední směny ji nejspíš opomněla informovat o tom, že ve skladu spí „sup“ (jak znělo neoficiální cynické označení čekatele

ROZKAZ ODMÍTAM
SPLNIT!

POMÓÓOC...
DOKTOR NATÁHNUL
ČERNÝ FUSEKLE...
ZHEBNUL!!!

HOUBY... PACIENT
MI NECHCE UMŘÍT,
AŽ TO MA' V
DENNÍM
ROZKAZU!

MAKS
OLEUM
LENIN

KPT
MOU

URBAN

na pacientův sklon). Když tedy nyní sestřička rozsvítila ve skladu a spatřila mé bosé zimou promodralé nohy, upustila tři plechové podložní mísy, jež se hřmotně roztančily po dlaždicích a vzbudily celé oddělení, k čemuž by došlo i bez nich, protože jsa vzbuzen světlem, posadil jsem se a vykouknul za paravánem. K smrti vyděšená sestřička ječíc hrůzou vyrazila tryskem chodbou, jako by měla za odměnu odjet pracovat do družebního města na Sibiři. Chuděra, bezpochyby se domnívala, že objevila další mrtvolu, což ji evidentně vyvedlo z míry, protože není nic horšího, než když vám ve službě přebývají „kožky“.

„Měls tu vystrašenou pindu hnedka voject, vole,“ konstatoval suše Pepa Kuchař, když mi ráno servíroval k snídani míchaná vejce, notně okořeněná cigaretovým popelem.

„Nech toho, takový vykulený mládě,“ napomenul jsem ho. „Byla ráda, že tu službu vůbec přežila.“

„Nech bejt, vole, oponoval Pepa s chlípným chechotem, „ty, co nejdřív klopěj voči, při šoustání blahem močí. Eště by prosila: ‚Per to do mě horký, jako Maxim Gorký,‘“ shrnul Pepa lapidárně své sexuální zkušenosti a se smíchem nalil láhev gambrinusu do šodó pro důstojníky, aby dostalo šmak.

*

Ležel jsem v menší místnosti našeho minibytečku, sloužící jako ložnice, a rozkošnický se rozvaloval na sražených váleňkách. Po břicho mi spokojeně lezla Myšulinda, která vypadala, že za chvíli usne, což jsem hodlal učinit rovněž. Zatím jsem si při pohledu na její postýlku lámal hlavu, jak do té pidiložničky narveme další dětskou postýlku, aby tam vůbec ještě zůstala nějaká ulička.

Maně mi blesklo hlavou, že nejspíš existují i větší byty. Určitě bych se dvěma dětmi větší byt dostal, kdybych robotil ve Škodovce, ale protože jsem se chtěl jako doktor vyvyšovat nad pracující, tak dostanu houbeles a budu se ještě víc než rok mačkat s rodinou v tomhle výběhu pro nutrie. Po nástupu k útvaru PS dostanu určitě tři plus jedna, ale už teď jsem věděl, že se mi z nemocnice vůbec nebude chtít. Jakmile totiž doktor jednou čuchne ke špitálu, bude se mu po něm stejskat až do smrti.

Umínil jsem si, že udělám všechno, abych nucené práce v pohraničním hvozdu zkrátil na nejnutnější minimum a přesunul se co nejdřív do Prahy do vnitřácké nemocnice, kterou nám sliboval náčelník zdravotnické služby Pohraniční stráže Jonas, když nás draftoval od armády k vnitru.

Úspěšně (aniž jsem svými terapeutickými počiny někoho zahubil) jsem absolvoval půlroční stáž na interně. Odstážíval jsem rovněž měsíc jako „dusič“ na áru, jehož náčelník mínil, že jsem šikovný na ruce a byl by ze mne dobrý „uspávač hadů“, a zeptal se, zda bych nechtěl po nějakém čase u útvaru nastoupit k němu na oddělení.

Na áru to bylo fajn, protože práce uspávače hadů spočívala v tom, že den před operací navštívil pacienta, aby tento viděl, kdo ho zítra uspí a kdo ho po operaci také možná probudí. Anesteziolog (árista) potom seděl po celou dobu výkonu u pacientovy hlavy, a když doktor Smola řekl: „Připíchněte ho, himlhergot, trošku někdo, pokud tam za těma novinama nechrápete, tlačí mi,“ zástupce náčelníka ára Jindra Kordelář pak pacienta malinko víc přidusil, aby operovaný nadporučík neutekl s peánama v břiše do army na vlašák, a dál předčítal operačnímu týmu ze zadní strany novin sportovní výsledky, případně ironicky glosoval prezentované budovatelské úspěchy. Rovněž často

žehral, že Rudé právo lze číst jenom na sále, protože je tak velký, že na hajzlu ho nerozložíš.

Práce áristy nebo chirurga má navíc jednu obrovskou výhodu spočívající v nehybnosti, a především mlčenlivosti pacienta, neboť nikdy nekončící patientská žvanivost je pravým důvodem všech lékařských zhroucení z vyčerpání.

Jestliže totiž diabetolog slyší od dalšího monstrózně obézního pacienta už asi po milionté větu „*Jak je to možný, že mám cukrovku, dyť sem to nikdá neměl?*“, případně „*A z čeho to, safra, můžu mít?*“, může se stát, že poskytovatel zdravotní péče s nižší frustrační tolerancí začne zoufale výt fistulí, milého diabetického ignoranta utluče rtuťovým tonometrem do hlavy a prchne na Vysočinu, kde raději až do penze bude stahovat s koníkem klády.

Zástupce primáře ára Jindra Kordelář měl k vojenské službě podobný vztah jako já – tedy pacifistický se sklonem k šaškování.

Jsa trvale deptán zaručenými informacemi o množství sovětských jaderných hlavic umístěných v raketových silech na Tachovsku, pobíhal občas po nemocniční chodbě, chránil si hlavu Mladou frontou (to když šel z WC) a křičel: „Všichni do krytu, sovětský SS dvacítky nám letí nad hlavou!“ Tím ovšem prokázal nevojensky špatnou orientaci, protože sovětské jaderné střely by létaly přes Plzeň pouze tehdy, kdyby od Tachova letěly na Moskvu. To se ovšem mohlo při bordelu, jaký v ruské armádě panoval, klidně stát, neboť obsluhy jaderných hlavic na odloučených pracovištích byly imrvéře zcákaný vodkou jako mužici v den narozenin bátušky cara.

Nabídka k pozdějšímu trvalému angažmá na áru mi zalichotila, nicméně musel jsem náčelníkovi sdělit, že jako péesák sice mohu vojenské nemocnici dočasně poskytovat svůj cenný pracovní potenci-

ál, bohužel však nikoliv natrvalo, neboť jsem se upsal psohlavcům, o čemž svědčí zlaté čuby, jež mám na límci uniformy namísto atraktivních kalichů s hady, jimiž se pyšní armádní kolegové, kteří na ně loví ženský. Bylo by to jasně patrné, kdybychom chodili na operační sál v uniformách s přehozeným pláštěm jako v Ruském válečném filmu, což zaplatpámbu nechodíme.

Plukovník doktor Kugler pravil, že je moc dobře, že to u nás není jako v Rusku, ale že mne bude na Horské Kvildě každopádně škoda, protože jsem prý šikovný na ruce, ale ihned to pustil z hlavy, protože na jedno volné místo ve vojenském špitále se tlačily od útvarů desítky frustrovaných kolegů, kteří již na vlastní kůži zakoušeli život útvarového lékaře. Tito by prodali vlastní matku za bůra (včetně daně z obratu), aby se dostali na jakékoliv místo ve špitále, jen aby mohli opustit kolektiv renesančních osobností, kterým důstojnický sbor ve Stříbře či Humenném dozajista byl.

Litoval jsem, že u mého rozhovoru s náčelníkem ára nebyli rodiče, protože bych rád viděl jejich výraz, když takový machr řekl, že jsem šikovný na ruce, což bylo v rozporu s jejich celoživotním názorem.

Z mých ne zcela radostných úvah mne vyrušilo klepání na dveře. Potichu (protože Linda konečně usnula) jsem otevřel. Za dveřmi stál Igor s nejzoufalejším výrazem ve tváři, jaký jsem u něj dosud viděl. Byl dokonce zoufalejší, než když mu kdysi na intru v Hradci uklízečka vyhodila děravé kastroly a lavory, které při své šetrnosti pracně natahal na pokoj ze smetišť a skládek. Dnes mu však z očí čišela rzyí hrůza, a pokud mne nešálil zrak, byl úplně vykolejený.

„Čumíš, jako kdyby Kuba vstoupila do NATO nebo děvky z Moulin Rouge začaly tančit kankán na Internacionálu!“ komentoval jsem Igorův výraz. Pak jsem se vyděsil, že vyhořela Flóra.

„Nutně potřebuju panáka, než to se mnou sekne,“ pronesl Igor dramaticky, „před chvílí jsem ve službě málem zastřelil zubaře Zábranského!“ vyhrkl bledý Igor a otřel si krůpěje potu z čela. Sledoval jsem jeho počínání se zájmem, protože jsem líného Igora ještě nikdy neviděl zpoceného.

Vrátil jsem se do nory. Z kouta, kde stála lednička s vařičem (a proto jsme mu optimisticky říkali kuchyně), jsem vzal flašku vodky, jež tu byla už poměrně dlouho, protože občas jsme sice hromadně zapáčili, ale jinak se skoro nepilo, protože když intelektuál v práci dělá něco pořádného, k pití jej to nepudí. Nalil jsem Igorovi pořádnou lampu, a když ji do sebe lačně obrátil, doplnil jsem mu znovu sklenici až po okraj.

„Tak povídej, cos v tý službě vyváděl, žes málem zrušil náplň na jedno tabulkový stomatologický místo,“ vybídl jsem Igora s morbidní zvědavostí, protože průsery jiných jsou posluchačsky velmi atraktivní.

Igor vyzunkl na jeden lok i druhou sklenku, a zatímco jsem mu naléval třetí, začal líčit svou dnešní střeleckou vložku.

„Včerejšek a noc jsme přežili v klidu. Na začátku služby jsme vyndali pistole z pouzder a uložili je pěkně k spánku do trezoru, aby nám nestahovaly vopasky, stejně jako jsme to dělali na ústavu. Já si do pouzdra na kvér dal fajfku, tabák a sirky, abych měl kuřáckej vercajk po ruce. Ráno jsme podali hlášení náčelníkovi špitálu a dál jsme se v tý zatuchlý cimře iniciativně šťourali v rypáku celý dopoledne.

Akorát kouřit jsem musel chodit ven k závoře, protože Zábranský nechtěl, abych mu na služebně hulil fajfku, ale mně to nevadilo, protože jsem měl od dlouhého sezení na tvrdý židli bolavou prdel. Při obědě jsme se vobá napucli, protože byla vepřová, takže dozorcímu se brzy začaly klížít voči a prohlásil, že si jde v rozporu s předpisy

zdrímnout. Zalehnul na váleodu za závěsem a za chvíli jsem slyšel, jak oddychuje, jako když jde svině z bukvic.

Okouněl jsem po vachcimře a koukal, čím bych si ukrátil chvíli. V novinách bylo hovno jako normálně a na odbornej text jsem byl utahanej po zbytečně probdělý noci. Chvilku jsem si četl tajný svolávací hesla, jako Kokava, Vltava, Rolava, Húšťava, Žlabava, a dumal jsem, kdo vymejší takovýhle píčoviny a kolik za to asi bere.

Najednou mě napadlo: Jestlipak ty bys, Igorku, ještě uměl udělat rozborku a sborku pistole? V tu chvíli mi to přišlo jako fajn nápad. Tak jsem vstal, vyndal kvér z trezoru a vrátil tam při tý příležitosti složku s tajnejma heslami, co se bezprizorně válela na stole celý dopoledne. Chvilku jsem se s tím mordoval, než jsem stříkačku rozebral, a ještě dýl, než jsem ji dal zase dohromady. Zkusmo jsem pistoli natáhl, jestli všechny díly pasujou a dobře jezdí. Jak jsem to ale natáhl, tak mi nějak nedošlo, že jsem vlastně zasunul náboj do komory. Chvíli jsem si s pistolí hrál jako Charles Bronson a pak jsem namířil na podlahu a zmáčknul. Kdybys mě teď zabil, tak nevím, proč mne taková píčovina napadla. Bouchla rána, že jsem se málem posral, a jak mi to šhublo pazourou, lek jsem se a vomylem to zmáčknul nejmíň ještě dvakrát!“

Posunul jsem před Igora třetí sklenici kořalky, díky níž se mu začala do tváří vracet barva, a vyprávění znělo o fous optimističtější.

„Jedna kulka prostřelila lednici, druhá prolítla asi pět centimetrů nad hlavou dozorčího a zavrtala se do zdi. Třetí odražená bzučela chvíli po služebně jako nasraná masařka, až nakonec trefila nástěnku kousek od titulku *Výstřel z Aurory*.

Dozorčí se chvilku nehejbal, protože si myslel, že začala třetí světová, a tak radši dělal padlýho a čekal, jestli se bude ještě střílet. Když se nic nedělo, vykuknul opatrně za závěsem jako přistiženej voyeur a začal mi,

hulvát, sprostě nadávat do čuráků, jako kdybych sám nebyl dost vyděšený a jako bych mohl za to, že pistole třikrát sama vod sebe spustila.“

Igorovi se po kořalce začal vkrádat do obličeje výraz hlavního hrdiny ze spaghetti westernu. Tvrdácky si už sám nalil další bohatýrskou dávku. Kdyby nebyl malej a buclatej, klidně mohl někomu připomínat Clinta Eastwooda, příjíždějícího z velkých plání.

„A co myslíš, že ten žalobníček hned udělal? Místo aby špekuloval, jak bysme to ututlali a měli do konce mého postgraduálu malý společný tajemství, tak hned zvedl trubku a nabonzoval to zatepla náčelníkovi špitálu!“ čítil se Igor ne zcela oprávněně.

Projevil jsem živý zájem o průběh jednání na téma střelba ve službě na zubaře u náčelníka nemocnice, velmi velkého a korpulentního to plukovníka, a nepochyboval jsem o tom, že uměl kohokoliv pohodlně seřvat na dvě stě metrů, aniž jel na plný výkon.

„Tak co bylo u Sulana?“ pobízel jsem Igora k dalšímu líčení a nenápadně jsem odsunul láhev z dosahu, aby se mi nezkouřil, než dopoví svou nevšední vilémtellovskou story. „Počkej, nech mě hádat,“ zlobil jsem ho. „Pochválil tě, že nemrháš časem a iniciativně trénuješ střelbu a dal ti odznak *Vzornej střelec*.“

„No, úplně přesně takhle to nebylo,“ ošíval se Igor, jako by měl v podpaží muňky. „Malinko na mne zvýšil hlas, když mi vytýkal jistotou neopatrnost při manipulaci se zbraní.“

„Nazdar, snajpře,“ ozvalo se bodře od schránek, odkud přicházel z práce Vata.

„Tak von říká trošku zvýšenej hlas tomu, že na něj Sulan řval, že to bylo slyšet přes dvoje zavřený vokna na operační sály, kde jsme si všichni se zájmem vyslechli, jakej je to kretén a všech debilů král, což náčelník špitálu zdůraznil nejmíň šestkrát,“ smál se Vata a odkvačil

... CO TO TADY KŘÁPLO?!!

... MÁLEM TVOJE
KEDLUBNA!

ČISTÍM SI,
PUŠKU, ŠÉFE...

... A KULKA
JE U LEDU!

MOROZ
332

MURÁ

URBAN

domů, aby neprošvihnul Křemílka a Vochemůrku, neboť do jejich příběhů prý dosud proniklo minimum ideologické agitace.

Pravda byla, že ještě na ústavu v Hradci jsme chodili na *Jen počkej, zajíci* nikoliv proto, abychom sledovali idiotské kousky hloupého vlka (s prvoplánově frapantními buržoazními markantami), ale abychom sledovali Vatičku, válejícího se v uličce na zemi v nezvladatelných záchvatech smíchu a s rukama vraženými do klína v marné snaze pomoci sfinkterům močového měchýře.

„Je to tak,“ přiznal Igor barvu, „řval na mě, že mám ještě teď košili vcucnutou do prdele a srolovaný fusekle v kanadách. Taky říkal, že nejsem bdělej a ostražitej, ale blbej jako lopata prejtu,“ dodal lítostivě.

„Tak si z toho nic nedělej,“ utěšoval jsem Igora. „Velitel tě sice seřval, ale péesácký vrchnosti to do Prahy snad nenahlásí, protože po našem nedávným rozvadovským narušitelským extempore, kdy ses šel omylem vykálet do západního Německa, bys už byl na Hlavní správě PS za totálního jokla,“ dodal jsem optimisticky. „Dopijeme tu flašku a půjdeš si lehnout. Vždyť to nakonec ještě nedopadlo tak špatně. Taky jsi mohl zubaři Zábranskému ustřelit palici a mít na krku jeho vdovu i s harantama a musel bys je nastěhovat k manželce do Rozvadova, kde by se určitě hašteřily.“

Igor se zamyslel, přičemž se zdálo, že pomyšlení na dvě manželky mu není tak úplně proti mysli.

*

○ dchytl mne Skippy a chce, abysme dali dohromady soutěžní družstvo, který bude reprezentovat vojenskou nemocnici v armádním kole soutěže *Za rudým praporem*. Špitál jako VIP firma

prej postupuje rovnou do nejvyššího kola v Táboře,“ sdělil mi Igor u karet v naší postgraduálské šatně, když mne právě podle obehrál v prší o všechny sirky.

„Bezva,“ konstatoval jsem radostně, „už se mi stejskalo po pořádný opíadě. Vezmeme nějaký dvě blbý vyvinutý sestry a vyrazíme pokorit Tábor. Z ústavu si ještě pamatujeme všechny ty idiotský otázky typu *Kolik sovětských včel je třeba k vysezení opuštěného kachního vejce?* nebo *Kolik veletočů na hrazdě udělal sovětský národní cirkusový umělec Šmidrin Podojkozov u příležitosti padesátého výročí VŘSR?* a podobně. Nic nám tedy nebrání dopřát si svazácký výlet na účet armády.“

Igor viditelně posmutněl, protože v době konání zmíněné hrubě intelektuální kratochvíle očekával vizitační návštěvu všetečné a mlsné tchyně, z níž se nešlo vyzout. S politováním jsem rozverně konstatoval, že v tom případě budu muset vít s sebou do Tábora ty sestřičky tři. Igor pravil, že ani hovno, neboť by mne musel napráskat Vandě, a taky už to vykecal klukům a Švarc s Marešem projevíli nevšední zájem ulejt se na tři dny z pracovního procesu. Toho času totiž pracovali na malých odděleních, kde je to pěkně sralo, protože stálí lékaři na ně operativně přesunuli všechno papírování.

„Radek s Jirkou sice nejsou vyvinutí podle mých představ, ale zase dobře chlastaj,“ připustil jsem. „Ale v týmu musí být i někdo atraktivní, kupříkladu Mirka Prospalová z chirurgie, která je ztepilá, nehrouťí se po dvou decích vermutu a má kladný vztah k postgraduálním lékařům, jmenovitě ke mně.“

„Vidím, že tě Vandě přece jenom prásknu,“ pravil Igor spokojeně, protože nečekal, že o stupidní soutěž bude takový zájem, a šel nahlásit Skippymu splnění náročného svazáckého úkolu.

Za týden naše reprezentační družstvo sedělo ve vlaku do Tábora. Mirka si upravovala výmalbu obličeje a Radek jí bezostyšně nakoukal do značně reprezentativního výstřihu, na nějž jsme spoléhali rozhodně více než na své znalosti „o zemi, kde kurvy zasraný včera sežrali to, co měli sežrat až zítra“, jak se blasfemicky vyjádřil Pepa Kuchař o zemi sovětů, jejíž vědecké kapacity ještě nedávno popíraly existenci chromozomů, což ve vojenských medicích vyvolávalo oprávněné pochybnosti, zda něco takového lze považovat za vzor.

„Je od nás pěkný, že jsme sem dorazili střízliví,“ konstatoval v Táboře na nádraží Radek a cvaknul si z placatky myslivce, kterých měl v zavazadle hned několik. Mareš to komentoval slovy: „Zatímco se k Táboru obvykle běhá s pytlím zázvoru, Radek novátorsky přešel na placatky myslivce, jichž má hodně.“

„Jak to, že jste v civilu?“ osopil se na mne buřtovitý politruk v hodnosti kapitána, který u brány kasáren dělal prezenci. „Tady čtu, že jsi poručík. Ty se, soudruhu, stydíš za uniformu?“

Jeho soudružské tykání mne (jako ostatně vždy) hned vytočilo, protože jsem na to byl háklivý a neštudoval jsem takový roky, aby mi nakonec tykal kdejakéj útvarovej knecht, kterej by ve špitále uctivě čekal, až přijdu na vizitu.

Dopřál jsem kapitánovi krátký pohled na mou vnitřáckou placku, kterou jsem elegantně vylovil z vnější kapsy džínové bundy a zaksichtil se, jako bych měl v Táboře tajné posláni, přičemž účast v jejich zpozdilé soutěži byla jen krytím. Politruk se zatvářil konspirativně jako muž znalý socialistického světa a vpustil nás do areálu útvaru. Zde se nás iniciativně ujal šmačhavý podplukovník, který nám ušetřil nechtěnou exkurzi v parku bojové techniky. Ohromeně jsem zíral na nekonečné řady tanků, které tu odpočívaly jako zlí spící obři.

„Kristepane, to by bylo automatickejš praček,“ napadlo mne kacířsky při pohledu na tu spoustu vyhozených peněz. Na mysli mi vytanuly automaty, protože jsme jednu zrovna nutně s Vandou potřebovali na pleny, ale ani přes přísliby štedrých úplatků jsme zatím nebyli schopni ji sehnat.

Z kritických úvah mne vytrhnul hlas protivného agilního politruka, který nás nějak vyslídil. Sdělil nám, že soutěžící základáci budou spát v kasárnách, zatímco ostatní mají rezervované pokoje v hotelu Palcát. Zde proběhne i seznamovací večírek. Populární soutěž začne zítra v osm nula, takže očekává, že se dostavíme všichni včas a v použitelném stavu.

„Hele, voni si o nás asi sehnali reference, že zdůrazňují, aby se nechlastalo,“ prohlásil vesele Radek a načal další placatku myslivce, s níž jsme mu vydatně pomohli, načež jsem Radkovi jako místopředseda SSM ostře vytknul, že nekoupil litrovku. Radek mou objektivní kritiku akceptoval a hned to v blízké samoobsluze napravil. Tak se stalo, že jsme si sice nestačili ani pořádně vybalit, ale už jsme ji měli jako z praku.

„Jsme značně podroušení, aniž jsme zkroušení,“ konstatoval jindy rezervovaný Mareš rozverně, když jsme se později odhodlali zúčastnit trapného společenského večera, který probíhal v reprezentačních prostorách hotelu, a plácnul Mirku po výstavním zadečku.

„Řekni Michale Marešákovi, ať mě nechá,“ požádala mne nepřesvědčivě Mirka a přimáčkla se na mne řadrem a stehnem, až se mi dostavila tachykardie. Musel jsem si rychle vzpomenout na Vandu, Lindu a automatku, aby se mi zklidnil tep.

V sále hotelu Palcát jsme našli ctěnou důstojnickou společnost v různých fázích opilosti. S přehledem ovšem vedl náš známý polit-

ruk, který tady obleжал všechno, čemu se pod oděvem rýsoval třeba jen náznak řader.

Radek při té příležitosti trefně prohlásil, že ten mamrd by vlezl i na desátníka s gynekomastií, zvláště měl-li by tvář cheruba.

Vzpomněl jsem si, jak jsem byl rodným ústavem před lety vyslán na setkání s ministrem obrany Dzúrem, kde nás měl na povel podobný ideologický šmidra. Tehdy nás rovněž velmi důrazně varoval před nadměrnou konzumací alkoholu, aby se následně první nacucal jako uherská svině, takže musel být před zraky generálního štábu i samotného soudruha ministra potupně vynesena ze sálu.

Napadlo mne, že tihle lidé možná musejí chlastat, aby to své poctivé politrické řemeslo mohli vůbec dělat. V duchu jsem se pochvářlil, že jsem se lopotně vyučil doktořině, jejíž praktikování na mne mělo jednoznačně euforizující účinky. Ačkoliv vystříhování článků ze stranického tisku s jejich následným špendlením na nástěnku bylo bezpochyby mnohem snazší a v socialistické praxi za to bylo mnohem více peněz.

Taky mi došlo, že zhůvěřilý svazák je vlastně totálně opilý v práci, a jak vidno, nikoho to nepohoršuje, ba ani neudivuje. Představil jsem si náčelníka chirurgie Daňka a jeho manuální symfonii se skalpelem na operačním sále, kdy člověk v úžasu zíral na to, co jsou lidské ruce schopny pod taktovkou erudovaného mozku dělat s lidským tělem. Následně jsem si představil, jak by to vypadalo, kdyby chirurg nastoupil k operaci ve stavu, v jakém se nyní nachází tenhle strážce rudé víry.

Z alkoholu odulý kapitán pojednou zaregistroval naši přítomnost. Pracně zaostřil na Mirku, jmenovitě na její oblé partie, jež se staly oprávněným středem všeobecné mužské pozornosti. Doklopýtal

k nám a počal opile blábolit o celospolečenském přínosu akcí, jako je soutěž „Za rudým praporem“. S Jirkou a Radkem jsme se bokem shodli v názoru, že stáž na klinice v Curychu by pro nás možná byla přínosnější, ale neventilovali jsme to, protože byla pramalá naděje, že by mezi námi a rujným politrukem došlo v tomto směru ke konsenzu.

„Ten dobytek mě furt vošahává,“ hlásila Mirka a dala pohlavek Radkovi, který se jí drze zeptal, jestli si stěžuje, nebo se chlubí.

Kapitán se právě začal vytahovat, že bude zítra při soutěži hlavním porotcem, takže zná všechny otázky i odpovědi. Jestli tím chtěl zapůsobit na Mirku, tak se jeho exhibování minulo účinkem, protože Mirka jej dál nekompromisně plácala po nenechavých rukách, sápadících se po jejích exportních oblinách.

Přemítal jsem právě nad tím, proč u nás jsou vždycky hlavními rozhodčími čehokoliv takovýhle bezduchý hovada, když mne napadlo, že by bylo chyba nevyužít kapitánova nezřízeného bažení po naší společnici. Probrali jsme to s hochy u piva a přišli jsme za Mirkou s hotovou věcí.

„Půjdeš s ním na pokoj a zmocníš se otázek,“ oznámili jsme Mirce. „Pokud se ti nepovede otázky ukrást nebo opsat, tak si je alespoň pořádně přečteš. Kapitána se bát nemusíš, protože jakmile se dostane do polohy ležmo, okamžitě usne. Podle našeho mínění nemusíš mít strach ani v případě, že by se vzmužil, protože máme zásadní pochybnosti o jeho schopnosti vydržet v erekci, zatímco o jeho pevnosti v politické víře nepochybujeme,“ uklidňovali jsme prakticky přesvědčenou chirurgickou sestřičku Mirku.

Kdyby nebyl politruk zlitý jako žok, musel by poznat, že naše chování k němu doznalo zásadní změny. Plácali jsme ho po ramenou,

Mirka se o něj důvěrně otírala jako jeseteřice a celkově jsme se chovali, jako bychom uznávali jeho vzdělání a chtěli s ním kamarádit. Opile jsme se chechtali jeho stupidním vtipům, a hlavně jsme mu pilně dolévali. Nakonec byl kapitán předpřipravený tak důkladně, že jsme mu museli ke dveřím do jeho pokoje pomoci.

„Nedovol mu, aby zamknul dveře,“ nabádali jsme Mirku. „A kdyby něco, tak řvi. My tam vletíme a narveme mu ty jeho kapitánský hvězdy do prdele, že je do smrti nevyndá,“ uklidňovali jsme jí, ačkoliv vůbec nevypadala, že by měla z nadcházející mise nejmenší obavu. Jakmile za Mirkou zapadly dveře, ponechali jsme ji cynicky svému osudu a vrátili se dolů k bezplatné konzumaci, protože jsme věděli, že kterákoliv chirurgická sestra by takových kapitánků srovnala klidně deset i střízlivých.

Mirka v žádném případě nezklamala očekávání. Nacucaný ideolog prý usnul v křesle během dvou minut. V klidu tedy sebrala kopii soutěžních otázek, jichž měl důvěřivý politruk několik, takže byla reálná šance, že ztrátu vůbec nezjistí. Já jsem se vyjádřil v tom smyslu, že pokud se ráno vůbec probere, tak bude rád, když zjistí, kde je.

Vzhledem k tomu, že jsme měli takříkajíc vystaráno, věnovali jsme se předběžným oslavám zítřejšího neodvratného úspěchu, takže když jsme se nad ránem vratce ubírali na lůžko, měli jsme v krvi zhruba stejnou hladinu alkoholu jako kapitán, chroptící v ebrietě o patro níž.

Služba nás vzbudila mnohem dříve, než by bylo bývalo potřeba k resocializaci. Vzhledem k našemu vzdělání jsme věděli, že jakmile nám prudce poklesne hladina alkoholu v krvi, dostaví se soubor tělesných příznaků, zastoupených především vertigem, nauzeou a cefaleou, jež by laik označil termínem „kocovina jako svině“. Je dobře,

když je člověk studovaný, neboť výše uvedené termíny znějí jako jména orchidejí, což totálně maskuje tristní realitu.

„Budeme potřebovat dát si během soutěže sem tam prcka, abysme dorovnali hladinku,“ usuzoval Jiří erudovaně, „ale myslivec je blbej, protože každěj hned pojme podezření, že chlastáme,“ dodal s příslovecnou lékařskou exaktností.

„To chce vodku do flašky od minerálky,“ konstatoval zkušeně Radek. „Ale kde ji takhle brzo ráno vzít.“

Zaplavila mne vlna empatie k dosud podnapilým kolegům, vzešlým ze stejného kadlubu a uhněteným ze stejného těsta, z jakého jsem byl sám. Byli jsme obroušeni šesti nanejvýš těžkými roky studia a mnohdy neuvěřitelně absurdními situacemi, jež z nás udělaly naprosté solitéry, ale zároveň nám vtiskly punc stavovské solidarity, jakým se nevyznačoval nikdo jiný.

„Zabezpečím,“ prohlásil jsem se zupáckým přízvukem, který kolegy rozesmál. „Ne nadarmo jsem chrabrá hraničář, který si poradí v každé situaci!“ a odešel jsem dolů do restaurace, kde jsem za značně přemrštěnou cenu (ale s tím opilci musí počítat) koupil od vrchního láhev stoličné vodky. Ta se k nadcházející soutěži hodila mnohem více než kupříkladu polská vodka wyborowa, což by mohlo být klidně pokládáno za provokaci, neboť o sovětsko-polských předválečných vztazích (než je překryl laskavý všeobjímající proletářský internacionalismus) se šuškal poměrně hrůzné věci, a já jsem již dobře věděl, že na každém ruském šprochu bývá krve trochu.

Soutěžní otázky nijak nevybočovaly z obvyklého absurdního rámce, takže pro nás nebyly překvapením. Všeobecným údivem bylo, že jsme na všechny znali odpověď, takže komisi s novým předsedou (původní svazák se dle našeho očekávání nedostavil) jsme opakova-

ně zaskočili, když jsme jako lékaři znali přesný počet sovětských lidí, které moskevské metro přepravilo v roce 1983.

Šokovali jsme rovněž znalostí názvu odrůdy bavlny vyšlechtěné kyrgyzskými výzkumníky v sovchozu Pátého gardového pluku Semjona Antonoviče Poltorybačenka v Kulanaku (jež překvapivě slula Komsomolskaja).

Taktéž jsme důvěrně znali název vpravdě revoluční odrůdy ukrajinské pšenice, která se dala údajně zasít kdekoliv (i když prý leckde nevzešla, jak přiopile poznamenala Mirka za všeobecného veselí, než jsme jí stačili zarazit).

Tohle byl trošku chyták, jak nás upozornil rezervní předseda komise, neboť pšenice se rovněž jmenovala „Komsomolskaja“. My jsme se však nenechali splést a Radek to řekl věcně správně, i když napotřetí, neboť se mu malinko pletl jazyk, přestože jej pilně svlažoval minerálkou z láhve na našem stole.

Ve finále soutěže, kdy nám už životabudič v láhvi došel, Mirka téměř zhatila naše zasloužené vítězství, protože chtěla dělat striptýz na stole, k čemuž by jistě došlo, kdyby nezačala klimbat. Naštěstí jsme seděli dál od poroty, takže to ušlo pozornosti.

Závěr ještě lehce zkomplikoval Radek, jemuž upadla propiska, a než ji zvedl, dvakrát sklouzl ze židle, přičemž jsem začal tleskat do rytmu, protože jsem se domníval, že jsme dostali za úkol zatančit kozáčka.

Když nám později jakýsi omšelý generál nevrle předával hlavní cenu, spatřili jsme na tvářích poroty rozpaky svědčící o tom, že původně asi bylo k výhře předurčeno jiné družstvo, ale soutěž je soutěž.

Cesta zpátky do Plzně proběhla klidně, protože jsme většinu prospali. Kromě momentu, kdy Jirka chtěl, aby mu průvodčí sdělil, kolik měří obvod vemene „Poslušnice“ (běloruské dojnice šampionky), ji-

nak mu prý neukáže jízdenku, zrekvíruje vlak a prohlásí jej za ešalon. Nerudný modrokabátník na nás hleděl značně nevraživě a chtěl zavolat železniční ostrahu, přestože se mu Radek snažil napovědět, že je to o deset centimetrů víc, než je obvod stehna Ilji Muromce.

Druhý den ráno jsme sice byli očekáváni v nemocnici, kde by se nám na velitelství dostalo vřelého přijetí, ale my jsme si všichni překvapivě vzali do konce týdne volno na zotavenou. Ještě tři dny jsme se pak na ubytovně toporně mátožili kolem sporáku, kde jsme si vařili česnečky, mátové čaje a jiné vyprošťováky. Tak byl náš dojem ze soutěže silný.

*

„**T**ak co, jak ti štěkaj vlčáci?“ zeptal se nadržle vitální šesták Vašík Karnos, připravující se na státnici z chirurgie, s nímž mne momentálně osud svedl dohromady na chirurgickém oddělení.

V posledních dnech jsme spolu na ambulanci vyšívali jako dvě pilná švicka. Vašek, kterého jsem měl naučit šít, se ovšem projevil jako enormně nadaný restaurátor lidských těl, takže jsem měl pocit, že se brzy budu učit já od něho. S Václavem nás pojilo přátelské pouto stvrzené tím, že jsme se před časem s ním a Igorem ve Flóře nenadále a silně prdli a po cestě na ubytovnu jsme mu zkušeně pomohli jeho novou olbřímí lékařskou brašnu ze surové hověziny. Torba tímto počinem rázem získala překvapivou patinu a tím i hodnotu a Vašek na ni začal být právem hrdý.

V tyto dny jsem díky pochvale zástupce náčelníka chirurgie doktora Smoly žil na endorfinovém obláčku. Opakovaně se totiž vyjádřil, že mám chirurgickou figuru i náturu, a hlavně šikovný pazoury, tak

ať prý koukám dát hranici vale co nejdříve a zakotvím někde u operačního stolu, kterážto slova jsou rajskou hudbou pro každého mladého doktora. Byl to v krátké době již druhý renomovaný lékař, který vyzdvihl mé schopnosti a zároveň se vyjádřil o mém přestupu k pohraničnickům jako o značně neuváženém kroku, který mi uzavřel cestu do vojenské nemocnice, což mne popravdě začínalo pěkně srát.

Doktor Smola sice na operačním sále neřval tak pěkně jako náčelník Daněk ani neházal po sestřích skalpely, takže s ním nebyla taková legrace, ale k postgraduálům se choval přátelsky. Rád jsem v šatně operáku poslouchal jeho vyprávění z dávných vojenských cvičení, z nichž vycházeli vojenští lékaři vždy jako vítězové, zatímco ostatní důstojníci se jevíli jako simplexní mdlouši (jimiž také v naprosté většině případů byli).

Obzvlášť se mi líbila inspirativní historka o vojenském lékaři na letišti v Líních, který jezdil s milenkou do hotelu daleko od Plzně, ale pravidelně telefonoval domů jakoby z letiště žárlivé manželce. Aby mu žena věřila, že je v blízkosti hangárů, naučil milenku napodobovat svist rotoru startujícího vrtulníku tak dokonale, že rozdíl nepoznali ani zkušení letečtí mechanici.

Nábožně jsme doktoru Smolovi naslouchali, když mezi operacemi líčil veselé story, a kouřili jsme cigarety zamazané od krve. Stejně jako on jsme je drželi rukama v chirurgických rukavicích, než jsme se znovu oblékli do sterilních empírů před další operací. Sice jsme většinou jen drželi háky nebo maximálně asistovali, ale díky doktoru Smolovi jsme měli nádherný pocit sounáležitosti s exkluzivním bratrstvem chirurgů.

Teď už jsem na sál chodil jako starý mazák. Když jsem si ale první den své půlroční chirurgické stáže přečetl v rozpisu operací, že druhý den držím háky náčelníku Daňkovi, málem se mi roztrásla kolena.